

RETTENS DOM (Femte Udvidede Afdeling)

19. oktober 2006*

I sag T-311/04,

José Luis Buendía Sierra, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles (Belgien), ved advocats M. van der Woude og V. Landes,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Berscheid og V. Joris, som befuldmægtigede, bistået af avocat D. Waelbroeck,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

angående en påstand om annullation:

- af den af generaldirektøren for Kommissionens Juridiske Tjeneste truffne afgørelse om at tildele sagsøgeren et enkelt prioritetspoint fra generaldirektoratet i forfremmelsesåret 2003, som blev meddelt den 2. juli 2003 og stadfæstet ved en afgørelse fra ansættelsesmyndigheden, som blev meddelt den 16. december 2003

- af ansættelsesmyndighedens afgørelse om ikke at tildele sagsøgeren noget specielt prioritetspoint for supplerende aktiviteter i institutionens interesse i forfremmelsesåret 2003, som blev meddelt den 16. december 2003 via databasen Sysper 2

- af følgende afgørelser: ansættelsesmyndighedens afgørelse om at tildele sagsøgeren i alt 20 point i forfremmelsesåret 2003; meritlisten for tjenestemændene i lønklasse A5 i forfremmelsesåret 2003, som blev offentliggjort i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 69-2003 af 13. november 2003; listen over de tjenestemænd, der blev forfremmet til lønklasse A4 i forfremmelsesåret 2003, som blev offentliggjort i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 73-2003 af 27. november 2003; under alle omstændigheder af afgørelsen om ikke at opføre sagsøgeren på de nævnte lister

- af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 15. juni 2004 om afslag på den klage, sagsøgeren indgav den 12. februar 2004, i det omfang det er nødvendigt,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Femte Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne M.E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby og K. Jürimäe,

justitssekretær: fuldmægtig I. Natsinas,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 29. september 2005,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsfor skrifter

- ¹ Vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i sagen (herefter »vedtægten«), indeholder en artikel 26, stk. 1 og 2, som har følgende ordlyd:

»Aakterne vedrørende den enkelte tjenestemand skal omfatte:

- a) samtlige dokumenter, der vedrører hans tjenesteforhold samt enhver bedømmelse af hans kvalifikationer, indsats eller adfærd

b) tjenestemandens bemærkninger til disse dokumenter.

Alle dokumenter skal registreres, nummereres og indsættes fortløbende; institutionen kan ikke mod en tjenestemand påberåbe sig eller gøre gældende de under litra a) nævnte dokumenter, medmindre tjenestemanden er blevet gjort bekendt med dem, før de blev indsat i akterne.«

2 Vedtægtens artikel 43, stk. 1, bestemmer:

»Regelmæssigt og mindst hvert andet år udfærdiges for hver tjenestemand, med undtagelse af tjenestemænd i lønklasserne A 1 og A 2, en udtalelse vedrørende hans kvalifikationer, tjenstlige indsats og adfærd i henhold til de betingelser, hver institution fastsætter i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 110.«

3 Vedtægtens artikel 45, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Forfremmelse sker efter ansættelsesmyndighedens afgørelse. Den medfører, at tjenestemanden udnævnes til den nærmeste højere lønklasse inden for sin kategori eller tjenstegruppe. Den foretages udelukkende på grundlag af en udvælgelse blandt de tjenestemænd, der har en minimumsanciennitet i deres lønklasse; udvælgelsen sker blandt de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, efter sammenligning af deres fortjenester og de afgivne udtalelser om dem.«

4 Kommissionen vedtog den 30. oktober 2001 meddelelsen SEK, (2001) 1697 om »karriereudviklingsrapporten« (personaleevaluering) og om forfremmelser. Kommissionen fastsætter heri sine retningslinjer inden for personalepolitikken med

henblik på at »knytte karriereudviklingen til evalueringen af den ansattes præsterede resultater og hans potentiale«. Kommissionen udtrykker navnlig, at »[den nye forfremmelsesordnings] væsentligste kendetegn er, at den bygger på fortjeneste«. Kommissionen tilføjer, at denne »fortjeneste er et dynamisk og kumulativt begreb (»en kapital«) [...] Ordningen gennemføres ved hjælp af et pointsystem. Efter en vis tid (i henhold til den akkumulerede fortjeneste) giver »kapitalen« af point tjenestemanden ret til at blive foreslået til en forfremmelse til en højere lønklasse«. Kommissionen præciserer, at »de karakterer og bedømmelser, som modtages i forbindelse med [...] karriereudviklingsrapporterne, svarer til meritpoint« (herefter »MP«), som skal tillægges prioritetspoint (herefter »PP«). Kommissionen understreger, at »tildelingen af [disse PP] altid skal være skriftligt begrundet på grundlag af argumenter, der er forbundet med fortjenesten«. De »skal belønne de tjenestemænd, der bedømmes at havde ydet den bedste indsats, hvorved deres chancer for forfremmelse øges, eller hvorved de omgående får mulighed for at blive forfremmet i det indeværende forfremmelsesår«. Kommissionen præciserer, at »[PP] tildeles i henhold til et hierarki af kriterier, som tilsigter at udvælge det personale, der har ydet den bedste indsats«. Ifølge Kommissionen er »det grundlæggende kriterium [...] en sammenligning af fortjenesterne inden for hele [generaldirektoratet], hvorved der navnlig tages hensyn til personens potentiale (på grundlag af en objektiv evaluering af præstationen og de udviste kompetencer)«. Kommissionen fremhæver det forhold, at »ordningen navnlig tilsigter at sikre den størst mulige sammenhæng i evalueringerne mellem Kommissionens forskellige tjenestegrene«. Endelig præciserer Kommissionen, at »der ligeledes logisk set er tale om at sikre sammenligningsmuligheden mellem forfremmelsesrytmen for alt personale fra et generaldirektorat og til et andet«.

- 5 Den 26. april 2002 vedtog Kommissionen en afgørelse om almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægtens artikel 43 og en afgørelse om almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægtens artikel 45 (herefter »DGE 43« og »DGE 45«).
- 6 I henhold til artikel 1, stk. 1, i DGE 43 udarbejdes der en periodisk bedømmelse, benævnt karriereudviklingsrapport (herefter »KUR«), »for hver enkelt fastansat [...] af deres kvalifikationer, tjenstlige indsats og tjenstlige adfærd«.

- 7 Artikel 2, stk. 1, i DGE 43 definerer begreberne MP og PP med henblik på anvendelsen af DGE 43 og DGE 45. Artikel 2, stk. 1, andet til femte afsnit, i DGE 43 har følgende ordlyd:

»Både [MP] og [PP] skal belønne fortjeneste, og tildelingen af [PP] skal altid begrundes ud fra fortjeneste.

[MP] er de point, der gives på grundlag af karaktererne i karriereudviklingsrapporten.

[PP] er de point, der kan gives af:

- a) generaldirektører (for A/LA-personale) og direktører (for D-, C- og B-personale) til fortjenstfulde medarbejdere, når karriereudviklingsrapporterne er udfærdiget i generaldirektoratet eller tjenesten. Tildelingskriterierne fastlægges i artikel 6 i [DGE 45]
- b) ansættelsesmyndigheden efter anbefaling fra forfremmelsesudvalgene til fortjenstfulde medarbejdere, der har påtaget sig supplerende opgaver i institutionens interesse. Tildelingskriterierne fastlægges i artikel 9 i [DGE 45]
- c) ansættelsesmyndigheden efter anbefaling fra forfremmelsesudvalgene som svar på klager over tildelingen af prioritetspoint, jf. artikel 13, stk. 2, i [DGE 45].

Både [MP] og [PP] akkumuleres fra år til år. Efter en forfremmelse fratrækkes de point, der svarer til forfremmelsestærsklen, og eventuelle resterende point beholdes til den følgende bedømmelse.«

- 8 I henhold til *Meddelelser fra Administrationen* nr. 99-2002 af 3. december 2002 om personaleevalueringen 2001-2002 (overgang) »modtager hver tjenestemand ved evalueringen en samlet karakter mellem [0] og [20] ud af [20]«. Denne karakter omdannes derefter til MP, der kan anvendes med henblik på forfremmelse. Det følger af de samme *Meddelelser fra Administrationen*, at antallet af MP med visse undtagelser svarer til den samlede evalueringskarakter.
- 9 Artikel 3 i DGE 45 bestemmer, at tjenestemænd udelukkende kan forfremmes »efter en vurdering af de sammenlignelige fortjenester for de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen«. Det fremgår af denne artikel, at »det vigtigste element [derfor er] det antal [MP] og [PP], som den enkelte tjenestemand har samlet i løbet af de(t) foregående år«. Kommissionen tilføjer, at »når der skal foretages et valg mellem tjenestemænd med samme antal [MP] og [PP], kan andre sekundære elementer tages i betragtning som anført i artikel 10, stk. 1, i [DGE 45]«.
- 10 Artikel 4 i DGE 45 bestemmer:

»En forfremmelsesrunde omfatter følgende to etaper:

- a) GD'erne og derefter forfremmelsesudvalgene, jf. artikel 14, tildeler [PP] efter de nærmere regler, der er fastsat i artikel 6, 7 og 9.

b) Den egentlige forfremmelsesprocedure, som er beskrevet i artikel 10.«

- 11 I henhold til artikel 6 i DGE 45 fordeler generaldirektørerne eller direktørerne de [PP], der er stillet til rådighed for hvert generaldirektorat (herefter »PPGD«), efter forelæggelse for det paritetiske evalueringsudvalg.
- 12 Det fremgår af artikel 6, stk. 1, i DGE 45, at »hvert GD [med henblik på denne fordeling vil] modtage et antal [PP] svarende til 2,5 gange antallet af de tjenestemænd, som er i lønklasser, hvor der stadig kan gives en forfremmelse, og som har en stilling i det pågældende GD«. Det følger imidlertid af samme bestemmelse og af *Meddelelser fra Administrationen* nr. 99-2002, at de generaldirektorer, for hvilke det gennemsnitlige antal tildelte MP for en given lønklasse med mere end et point overstiger gennemsnittet på 14 ud af 20, får nedsat deres antal PP med et antal, der direkte svarer til overskridelsen. Generaldirektoraterne kan imidlertid begrunde denne overskridelse, og forfremmelsesudvalgene kan undtagelsesvis træffe afgørelse om hel eller delvis annullering af pointnedsættelsen.
- 13 Artikel 6, stk. 2, i DGE 45 bestemmer, at »inden tildelingen af [PP] foretages, mødes generaldirektøren og direktørerne for hvert GD for at fastlægge kriterierne for fordelingen mellem direktoraterne af de disponible [PP]«.
- 14 Artikel 6, stk. 3, i DGE 45 har følgende ordlyd:

»Efter at have gennemgået resultaterne af [KUR] foretager, for A-personalets vedkommende, generaldirektøren på forslag af direktørerne [...] tildelingen af [PP] til de tjenestemænd, der findes at have gjort sig mest fortjent hertil, navnlig som følge af:

- i) at de har bidraget til opnåelsen af resultater, som ligger ud over de for den enkelte ansatte fastsatte mål, og som er i tråd med direktoratets/general-direktoratets arbejdsprogram, f.eks. ved at yde bistand til andre kontorer, eller

- ii) at de har gjort en særlig indsats og opnået fremragende resultater ved varetagelsen af deres opgaver som beskrevet i deres [KUR].«

15 Artikel 6, stk. 4, i DGE 45 bestemmer, at »[m]ed henblik på at kunne differentiere mellem de enkelte medarbejdere finder følgende regler anvendelse«:

- »a) 50% af de [PP], der er stillet til rådighed for et GD, fordeles mellem de tjenestemænd, der har ydet den bedste indsats, og som i særlig grad har gjort sig fortjent hertil efter kriterierne i nr. i) og ii). Disse tjenestemænd skal udgøre ca. 15% af GD'ets medarbejdere i hver lønklasse. Hver tjenestemand tildeles mellem 6 og 10 point.

- b) De resterende 50% fordeles mellem andre tjenestemænd, som anses for at have gjort sig fortjent hertil på baggrund af kriterierne i nr. i) og ii), og disse tildeles hver mellem 0 og 4 point.

En og samme tjenestemand kan ikke modtage point fra begge grupper. Det højeste antal [PP], som en given tjenestemand kan modtage ved hver forfremmelsesrunde, er således 10«.

- 16 Artikel 8 i DGE 45 bestemmer, at når PP er blevet tildelt efter proceduren i artikel 6, udarbejder Generaldirektoratet »Personale og Administration« en særskilt meritliste for tjenestemænd for hver lønklasse i pointrækkefølge, som offentliggøres på intranettet og meddeles hele personalet på passende måde. På disse lister findes navnene på de tjenestemænd, der ligger indtil 5 point under forfremmelsestærsklen, og dem, der har nået eller ligger over denne.
- 17 I henhold til artikel 13, stk. 1, i DGE 45 kan en tjenestemand inden for en frist på fem arbejdsdage fra offentliggørelsen af den i artikel 8 i DGE 45 omhandlede meritliste indgive klage over afgørelserne om tildeling af PP til forfremmelsesudvalget (herefter »administrativ klage«). I overensstemmelse med artikel 13, stk. 2, i DGE 45 foreslår forfremmelsesudvalget »efter gennemgangen af hver enkelt sag, hvis det finder det rimeligt, tildeling af et antal [PP]. Forfremmelsesudvalget fremsætter i sin begrundede udtalelse en anbefaling til ansættelsesmyndigheden«, som træffer afgørelse om tildeling af eventuelle yderligere PP, hvis antal offentliggøres (herefter »appelprioritetspoint eller APP«).
- 18 I henhold til artikel 9, stk. 1, DGE 45 skal forfremmelsesudvalgene i øvrigt over for ansættelsesmyndigheden fremsætte en anbefaling om tildeling af PP til tjenestemænd i anerkendelse af de supplerende opgaver, de har udført i institutionens interesse (herefter »PPSO«). Disse opgaver er opregnet i bilag I til DGE 45.
- 19 Artikel 12 i DGE 45 opstiller overgangsordningerne for forfremmelsesåret 2003 med henblik på, at »der kan tages behørigt hensyn til tidligere fortjenester«. Denne bestemmelse fastsætter i stk. 3 tre kategorier af overgangsprioritetspoint (herefter »OPP«):
- »a) Tjenestemændene vil få tildelt [OPP] med indtil 1 point pr. antal år i den pågældende lønklasse, dog højst 7 point. Desuden vil forfremmelsesudvalgene få

et antal overgangsprioritetspoint svarende til 0,25 pr. tjenestemand stillet til rådighed, som de kan tildele med indtil 2 point pr. tjenestemand.

- b) GD'erne vil kunne tildele [OPP] for at tage hensyn til ansatte, der er blevet foreslået til forfremmelse det foregående år, men som ikke er blevet forfremmet [...]« (herefter »de tilbageværende«).

²⁰ Ifølge *Meddelelser fra Administrationen* nr. 18-2003 af 17. februar 2003 (Forfremmelser 2003 — Lønklasse A, LA, B, C og D — driftsbudget — tilbageværende fra forfremmelsesåret 2002) og *Meddelelser fra Administrationen* nr. 34-2003 af 2. maj 2003 (Forfremmelsesåret 2003), punkt III, kan der højst tildeles 4 specielle supplerende PP (herefter »SSPP«).

²¹ Artikel 10 i DGE 45 bestemmer følgende:

»1. Når den procedure, der er beskrevet i artikel 9, er blevet afsluttet, indkaldes de i artikel 14 omhandlede forfremmelsesudvalg for at tage stilling til meritlisten og fremsætte forslag til forfremmelse, idet de udvælger tjenestemænd fra den gruppe, hvis antal overstiger de faktiske muligheder for forfremmelse (gruppe med lige mange point). Ved udvælgelsen blandt tjenestemænd med samme antal point skal udvalget navnlig tage hensyn til sådanne forhold som anciennitet i lønklassen og princippet om lige muligheder. Dette arbejde skal påbegyndes senest den 15. maj. Udvalgene skal begrunde deres forslag og forelægge dem for ansættelsesmyndigheden. Meritlisten offentliggøres med disse forslag på intranettet; for de tjenestemænd, hvis antal point svarer til forfremmelsestærsklen, skal det af listen fremgå, hvem forfremmelsesudvalget har foreslået, og hvem det ikke har foreslået.

2. For at kunne forfremmes skal en tjenestemand i alt have opnået mindst 10 [MP] i sin karriereudviklingsrapport for den seneste bedømmelsesrunde [...]

3. På grundlag af forslagene fra forfremmelsesudvalgene træffer ansættelsesmyndigheden i juni afgørelse om, hvilke tjenestemænd der skal forfremmes til hver lønklasse. Når en tjenestemand forfremmes, fratrækkes tærsklen i antallet af [MP]. De resterende point bevares for de efterfølgende år.

4. I juli offentliggør GD ADMIN listen over de tjenestemænd, der er blevet forfremmet.«

22 Artikel 14, stk. 1 og 2, i DGE 45 bestemmer:

»Der nedsættes fem forfremmelsesudvalg for henholdsvis: A-personale, LA-personale, B-personale, C-personale og D-personale.

Udvalgene sammensættes således:

— For A-personalet: en formand, som er generaldirektøren for GD ADMIN; et antal medlemmer svarende til antallet af generaldirektører og tjenestechefer; 15 medlemmer, der udpeges af Det Centrale Personaleudvalg, og som mindst tilhører lønklasse A4/LA4.

— [...]«

Faktiske forhold og retsforhandlingerne

- 23 Sagsøgeren har været tjenestemand i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber siden april 1991. Han har været ansat i Kommissionens Juridiske Tjeneste siden 1. juli 2001.
- 24 Sagsøgeren blev den 15. marts 2003 tildelt karakteren 16 ud af 20 i sin KUR for perioden juli 2001 til december 2002. Denne karakter blev omdannet til 16 MP.
- 25 Ved en afgørelse, som blev meddelt sagsøgeren den 3. juli 2003, tildelte generaldirektøren for Juridisk Tjeneste ham endvidere 1 PPGD på grundlag af artikel 6 i DGE 45.
- 26 I henhold til artikel 12, stk. 3, litra a), første punktum, i DGE 45 tildelte Juridisk Tjeneste ham også 3 OPP, som blev tildelt med 1 point pr. antal år i lønklassen (herefter »OPPGD«), svarende til tre års anciennitet i lønklasse A5.
- 27 Den i artikel 8 i DGE 45 omhandlede meritliste for forfremmelsesåret 2003, som vedrørte tjenestemænd i lønklasse A5, såsom sagsøgeren, blev offentliggjort i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 48-2003 af 7. juli 2003. Den indeholder for hver berørt tjenestemand en angivelse af det kumulerede antal MP og PPGD samt OPPGD og SSPP. Sagsøgerens navn fandtes ikke heri.
- 28 Sagsøgeren indgav en administrativ klage den 14. juli 2003 i henhold til artikel 13 i DGE 45 vedrørende tildelingen af et enkelt PPGD. Han anmodede også om tildeling af PPSO. Forfremmelsesudvalget for A-personalet mødtes den 17. og 24. oktober 2003 for bl.a. at behandle denne klage.

- 29 Ovennævnte forfremmelsesudvalg udfærdigede derefter den 13. november 2003 den i artikel 10 i DGE 45 omhandlede meritliste for tjenestemænd i lønklasse A5. Denne liste blev offentliggjort i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 69-2003 af samme dato. Sagsøgerens navn fandtes ikke heri.
- 30 Den 20. november 2003 udfærdigede ansættelsesmyndigheden listen over de tjenemænd, der blev forfremmet i forfremmelsesåret 2003, hvilken liste ikke indeholdt sagsøgerens navn. Denne liste blev offentliggjort i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 73-2003 af 27. november 2003.
- 31 Efter den 16. december 2003 at have konsulteret sine individuelle forfremmelsesakter i databasen Sysper 2 på Kommissionens intranet fik sagsøgeren kendskab til, at han var blevet tildelt et samlet antal på 20 point for forfremmelsesåret 2003.
- 32 Kommissionen offentliggjorde et sammenfattende notat om den pågældende forfremmelsesrundes forløb i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 82-2003 af 19. december 2003.
- 33 Ved notat af 12. februar 2004 indgav sagsøgeren en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2.
- 34 Ansættelsesmyndigheden afslog denne klage ved afgørelse af 15. juni 2004, som blev meddelt sagsøgeren den efterfølgende dag.
- 35 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 22. juli 2004 har sagsøgeren anlagt denne sag.

- 36 Der er indleveret svarskrift den 19. november 2004.
- 37 Sagsøgeren har ved skrivelse, indgået til Rettens Justitskontor den 14. januar 2005, afstået fra at indlevere replik.
- 38 I henhold til artikel 14 i Rettens procesreglement og efter forslag fra Femte Afdeling har Retten efter at have hørt parterne i overensstemmelse med procesreglementets artikel 51 besluttet at henvise sagen til en udvidet afdeling.
- 39 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har i forbindelse med foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, jf. procesreglementets artikel 64, stillet sagsøgeren og Kommissionen skriftlige spørgsmål og anmodet dem om at besvare dem senest den 31. august 2005. Parterne har efterkommet denne anmodning inden for den fastsatte frist.
- 40 Ved skrivelse af 15. september 2005 fra Rettens Justitskontor blev parterne anmodet om at fremkomme med bemærkninger til modpartens besvarelse af Rettens skriftlige spørgsmål senest den 23. september 2005. Sagsøgeren og Kommissionen indleverede deres bemærkninger til Rettens Justitskontor henholdsvis den 23. og den 22. september 2005.
- 41 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens mundtlige spørgsmål i retsmødet den 29. september 2005.

Parternes påstande

42 Sagsøgeren har i stævningen nedlagt følgende påstande:

- Det pålægges ved foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse Kommissionen at fremlægge dokumenter.

- Følgende retsakter annulleres:
 - afgørelse fra generaldirektøren for Juridisk Tjeneste om at tildele sagsøgeren et enkelt prioritetspoint fra generaldirektoratet i forfremmelsesåret 2003, som blev meddelt den 2. juli 2003 og stadfæstet ved en afgørelse fra ansættelsesmyndigheden, som blev meddelt den 16. december 2003

 - ansættelsesmyndighedens afgørelse om ikke at tildele sagsøgeren noget PPSO i forfremmelsesåret 2003, som blev meddelt den 16. december 2003 gennem databasen Sysper 2

 - de følgende afgørelser: ansættelsesmyndighedens afgørelse om at tildele sagsøgeren i alt 20 point i forfremmelsesåret 2003; meritlisten for tjenestemændene i lønklasse A5 i forfremmelsesåret 2003, som blev offentliggjort i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 69-2003 af 13. november 2003; listen over de tjenestemænd, der blev forfremmet til lønklasse A4 i forfremmelsesåret 2003, som blev offentliggjort i *Meddelelser fra Administration* nr. 73-2003 af 27. november 2003; under alle omstændigheder af afgørelsen om ikke at opføre sagsøgeren på de nævnte lister

— ansættelsesmyndighedens afgørelse af 15. juni 2004 om afslag på den klage, sagsøgeren indgav den 12. februar 2004, i det omfang det er nødvendigt.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

⁴³ Kommissionen har i svarskriftet nedlagt følgende påstande:

— Sagsøgerens argumenter om annullation af afgørelsen om at tildele ham i alt 20 point afvises og forkastes som ugrundede.

— I øvrigt frifindes Kommissionen.

— Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende bestemmelser.

⁴⁴ Kommissionen har under retsmødet frafaldet sin argumentation vedrørende sagens afvisning, for så vidt som den vedrører afgørelsen om at tildele sagsøgeren i alt 20 forfremmelsespoint. Retten har ført dette til referatet af retsmødet i retsbogen.

45 Efter denne erklæring har sagsøgeren anført, at han frafalder påstandene vedrørende annullation af de individuelle afgørelser, hvorefter han blev tildelt eller ikke tildelt PP af de forskellige kategorier; dette for så vidt som det fortsat er muligt at anfægte gyldigheden af kriterierne for tildeling af specielle point under sagen mod afgørelsen om fastsættelse af det samlede antal forfremmelsespoint. Retten har ført dette til referatet af retsmødet i retsbogen.

Formaliteten

46 Således som der er redegjort for i præmis 44 ovenfor, har Kommissionen under retsmødet frafaldet sin indsigelse mod sagens antagelse til realitetsbehandling, for så vidt som den vedrører afgørelsen om at tildele sagsøgeren i alt 20 point i forfremmelsesåret 2003.

47 Det skal imidlertid bemærkes, at da betingelserne for at realitetsbehandle et søgsmål udgør ufravigelige procesforudsætninger, kan Retten efterprøve dem af egen drift, og Rettens prøvelse er ikke begrænset til de formalitetsindsigelser, parterne har rejst. Det tilkommer navnlig alene Retten, uanset parternes stillingtagen, at efterprøve og definere, om en retsakt, der kan skade sagsøgeren, konkret er berettiget (jf. Rettens dom af 8.3.2005, sag T-275/02, D mod EIB, Sml. Pers. I-A, s. 51, og II, s. 211, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

48 Ifølge fast praksis foreligger der retsakter eller beslutninger, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål, når foranstaltningerne fremkalder bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser på grund af en væsentlig ændring af dennes retsstilling (Domstolens dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 9, samt Rettens dom af 22.6.1990, forenede sager T-32/89 og T-39/89, Marcopoulos mod Domstolen, Sml. II, s. 281, præmis 21, og af 17.12.2003, sag T-324/02, McAuley mod Rådet, Sml. Pers. I-A, s. 337, og II, s. 1657, præmis 28).

- 49 Det fremgår også af retspraksis, at når en afgørelses tilblivelse omfatter flere etaper, kan kun de foranstaltninger, som definitivt fastlægger ophavsmandens standpunkt, anfægtes, bortset fra foreløbige foranstaltninger, der har til formål at forberede den endelige beslutning (dommen i sagen Marcopoulos mod Domstolen, nævnt i præmis 48 ovenfor, præmis 21, og dommen i sagen McAuley mod Rådet, nævnt i præmis 48 ovenfor, præmis 28).
- 50 Sagsøgeren har i denne sag anfægtet retmæssigheden af de forskellige retsakter, der er en del af forfremmelsesåret 2003, som udgør den første forfremmelsesrunde reguleret af de nye DGE 43 og DGE 45, og har navnlig gjort gældende, at visse af disse retsakter ikke eksisterer.
- 51 Retten finder det under disse omstændigheder nødvendigt at beskrive henholdsvis den nye forfremmelsesordning og forløbet i hele forfremmelsesrunden med henblik på at fastlægge den retsakt, der kan skade tredjemand, og fristerne for sagsanlæg herimod.

1. *Forfremmelsesordningen*

- 52 Det bemærkes, at forfremmelsen i henhold til de gældende bestemmelser bygger på den fortjeneste og det præstationsniveau, som tjenestemanden har udvist år efter år, og udtrykkes i form af point, som tildeles i forbindelse med den årlige evaluering og forfremmelse.
- 53 Artikel 3 i DGE 45, der har overskriften »Forfremmelsesgrunde« præciserer således, at »[d]et vigtigste element [derfor er] det antal [MP] og [PP], som den enkelte tjenestemand har samlet i løbet af de(t) foregående år«.

54 Det følger i øvrigt af artikel 5 i DGE 45, at en tjenestemand kun kan forfremmes efter at have samlet et nøjagtigt antal point svarende til mindst en referencetærskel eller »forfremmelsestærskel«, som forfremmelsesudvalgene fastsætter for hvert forfremmelsesår.

55 Artikel 5, stk. 3, i DGE 45 har nemlig følgende ordlyd:

»Forfremmelsestærsklen angiver det antal point (merit- og prioritetspoint), der er nødvendigt for at kunne forfremmes til en given lønklasse; med forbehold for disponible budgetmidler vil de tjenestemænd, hvis antal point overstiger tærsklen, blive forfremmet. Tjenestemænd med et antal point svarende til tærsklen vil måske blive forfremmet, men kan også blive nødt til at afvente en senere forfremmelsesrunde, afhængigt af forfremmelsesprocenten.«

56 Artikel 10, stk. 3, i DGE 45 kompletterer ovennævnte bestemmelse ved at fastsætte, at »[n]år en tjenestemand forfremmes, fratrækkes tærsklen i antallet af meritpoint. De resterende point bevares for de efterfølgende år«.

57 Det samlede antal point, som en tjenestemand opnår i en forfremmelsesrunde, er resultatet af en sammensat proces, hvorunder tjenestemanden tildeles MP, som følger af karakterer og vurderingen i KUR, derefter PP, som i henhold til artikel 2, stk. 1, i DGE 43 kan tildeles af enten generaldirektører eller direktører for hvert generaldirektorat (PPGD) eller af ansættelsesmyndigheden efter anbefaling fra forfremmelsesudvalgene (PPSO eller APP).

58 Endvidere blev der for forfremmelsesåret 2003, som var det første år efter indførelsen af den nye forfremmelsesprocedure, fastsat overgangsordninger i artikel 12, stk. 3, i DGE 45, »således at der kan tages behørigt hensyn til tidligere fortjenester«. Disse ordninger omfatter tildelingen af dels OPP, som tjenestemændene tildeles automatisk med 1 point for hvert års anciennitet, men dog højst med 7 point [OPPGD, artikel 12, stk. 3, litra a), første punktum, i DGE 45] eller efter anbefaling fra forfremmelsesudvalgene, når tjenestemandens situation berettiger hertil, og op til 2 point pr. tjenestemand [OPP, artikel 12, stk. 3, litra a), andet punktum, i DGE 45], dels højst 4 SSPP til de tjenestemænd, der er blevet foreslået til forfremmelse i forfremmelsesåret 2002, men som ikke blev forfremmet [artikel 12, stk. 3, litra b), i DGE 45 og *Meddelelser fra Administrationen* nr. 18-2003 og 34-2003].

2. Forfremmelsesrundens forløb

59 Forfremmelsesrunden iværksættes hvert år efter evalueringerne, og dens første etape efter tildelingen af MP er tildelingen af PP til hvert generaldirektorat.

60 I denne sag tildelte generaldirektøren for Juridisk Tjeneste ved en afgørelse, som blev meddelt sagsøgeren den 3. juli 2003, ham 1 PPGD på grundlag af artikel 6 i DGE 45, som blev tilføjet de 16 MP, han allerede havde opnået. I henhold til artikel 12, stk. 3, litra a), første punktum, i DGE 45 tildelte Juridisk Tjeneste ham også 3 OPPGD, svarende til tre års anciennitet i lønklasse A5. Sagsøgeren modtog derimod ingen SSPP i henhold til artikel 12, stk. 3, litra b), i DGE 45.

61 Ud over en individuel og fortrolig information til hver tjenestemand fra hans generaldirektorat vedrørende det kumulerede antal MP og PP (artikel 6, stk. 8, i DGE 45) udarbejder og offentliggør Kommissionens GD »Personale og Administra-

tion« efter tildelingen af PPGD en meritliste for hver lønklasse, som indeholder navnene på de tjenestemænd, der ligger indtil 5 point under forfremmelsestærsklen, og dem, der har nået eller ligger over denne, med angivelse af det kumulerede antal MP og PPGD, som hver enkelt har opnået (artikel 8 i DGE 45).

- 62 For så vidt angår forfremmelsesåret 2003 blev den ovennævnte meritliste for tjenestemændene i lønklasse A5, såsom sagsøgeren, offentliggjort i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 48-2003 af 7. juli 2003. Listen fastsætter for hver tjenestemand det kumulerede antal MP og PPGD samt OPPGD og SSPP, som er tildelt i forbindelse med anvendelsen af overgangsbestemmelserne.
- 63 Den i artikel 8 i DGE 45 omhandlede liste fastlægger ikke definitivt stillingen for de tjenestemænd, som findes eller ikke findes på denne liste, i forbindelse med forfremmelsesrunden.
- 64 For det første har en tjenestemand, som ikke har fået tildelt et tilstrækkeligt antal PPGD, mulighed for inden for en frist på fem arbejdsdage fra offentliggørelsen af ovennævnte liste at indgive en administrativ klage til det kompetente forfremmelsesudvalg, som i givet fald kan anbefale ansættelsesmyndigheden at tildele den pågældende tjenestemand APP (artikel 13 i DGE 45). Sagsøgeren indgav i øvrigt en sådan gyldig klage den 14. juli 2003.
- 65 For det andet kan tjenestemændene også efter offentliggørelsen af den i artikel 8 i DGE 45 omhandlede liste opnå PPSO (artikel 9 i DGE 45) og i henhold til overgangsbestemmelserne overgangsprioritetspoint fra ansættelsesmyndigheden efter anbefaling fra forfremmelsesudvalgene (herefter »OPPFU«) [artikel 12, stk. 3, litra a), andet punktum, i DGE 45].

- 66 Den anden etape i forfremmelsesrunden består i forfremmelsesudvalgenes møder og overgivelse til ansættelsesmyndigheden af forslag, som er omfattet af deres kompetenceområde.
- 67 Det er ubestridt, at forfremmelsesudvalgene i det væsentlige har en dobbelt kompetence. Den første består i til ansættelsesmyndigheden at anbefale tildeling af visse PP (artikel 9, 12 og 13 i DGE 45), idet det bemærkes, at udvalgene sædvanligvis fremsætter en udtalelse om tildeling af APP inden anbefalingen vedrørende den individuelle tildeling af PPSO (artikel 13 i DGE 45). Den anden består i at foreslå ansættelsesmyndigheden en klassificering af tjenestemænd, som er omfattet af den såkaldte »gruppe med samme antal point«, dvs. gruppen af tjenestemænd, som har nået forfremmelsestærsklen, men hvis antal overstiger de reelle muligheder for forfremmelse (artikel 10 i DGE 45).
- 68 Fastlæggelsen af det tidsmæssige i forfremmelsesudvalgenes indgreb fremkalder ikke desto mindre en vis usikkerhed, henset til en upræcis formulering af DGE 45.
- 69 Artikel 10 i DGE 45 bestemmer således, at forfremmelsesudvalgene indkaldes for at behandle meritlisten og fremsætte forslag om udvælgelse af gruppen med lige mange point, »[n]år den procedure, der er beskrevet i artikel 9, er blevet afsluttet«. Dette sidste udtryk, sammenholdt med artikel 13 i DGE 45, kan lade formode, at artikel 10 i DGE 45 indebærer et første indgreb fra forfremmelsesudvalgene og ansættelsesmyndigheden efter offentliggørelsen af meritlisten i henhold til artikel 8 i DGE 45 vedrørende forslaget til og derefter afgørelsen om tildeling af PP.
- 70 Dette indgreb har til formål definitivt at fastlægge tjenestemændenes stilling hvad angår det samlede antal tildelte point under forfremmelsesrunden og efterfølges nødvendigvis af et nyt møde i forfremmelsesudvalgene med henblik på at fremsætte forslag til klassificering af tjenestemænd, som tilhører gruppen med samme antal point.

- 71 En sådan fremgangsmåde er imidlertid hverken i overensstemmelse med ordlyden eller opbygningen af DGE 45.
- 72 Det skal for det første bemærkes, at anvendelsen af ordet »procedure« ikke forekommer hensigtsmæssig i den forstand, at artikel 9 i DGE 45 faktisk ikke indeholder en beskrivelse af en samlet procedure med fastlæggelse af en nøjagtig tidsplan, men af kompetencefordelingen mellem forfremmelsesudvalgene og ansættelsesmyndigheden for så vidt angår tildelingen af PPSO.
- 73 For det andet indebærer den fortolkning, der er omtalt ovenfor i præmis 69 og 70, at der findes en mellemliggende afgørelse fra ansættelsesmyndigheden om fastsættelse af det samlede antal point. Artikel 9 i DGE 45 tager imidlertid intet hensyn til ansættelsesmyndighedens vedtagelse af en sådan retsakt, men angiver i generelle vendinger alene sidstnævntes principielle kompetence vedrørende tildeling af PP uden at præcisere det tidspunkt, hvor denne kompetence skal udøves.
- 74 Det samme gælder for artikel 13 i DGE 45 vedrørende tildeling af APP, som blot fastlægger ansættelsesmyndighedens afgørelseskompetence uden at præcisere det tidspunkt, hvor denne udøves under forfremmelsesrundens forløb. Endvidere er det, selv om artikel 13, stk. 2, i DGE 45 bestemmer, at det antal APP, som ansættelsesmyndigheden således har tildelt, bliver offentliggjort, ikke fastsat, på hvilket stadium denne offentliggørelse sker, idet det bemærkes, at antallet af tildelte APP for forfremmelsesåret 2003 blev præciseret i det sammenfattende notat om den pågældende forfremmelsesrunde, som blev offentliggjort i *Meddelelser fra Administration nr. 82-2003*.
- 75 Det er reelt ubestridt, at ingen af artiklerne i DGE 45 omtaler eller præciserer det tidsmæssige i ansættelsesmyndighedens vedtagelse af en mellemliggende og særskilt afgørelse om fastsættelse af det samlede antal point.

- 76 For det tredje angiver artikel 10 i DGE 45, at forfremmelsesudvalgene indkaldes for »at tage stilling til meritlisten«, hvilken betegnelse findes i artikel 8 i DGE 45, og som svarer til listen over tjenestemænd, der ligger indtil 5 point under forfremmelsestærsklen, og dem, der har nået eller ligger over denne, med angivelse af det kumulerede antal MP og PPGD samt OPPGD og SSPP, som hver har opnået i forbindelse med overgangsordningen. En hensyntagen til en sådan liste giver kun mening, hvis dette dokument på dette stadium fortsat er af interesse, hvilket ikke er tilfældet, hvis ansættelsesmyndighedens afgørelse om fastsættelse af det samlede antal point først bliver vedtaget efter offentliggørelsen af denne liste.
- 77 For så vidt angår opbygningen af DGE 45 bemærkes, at artikel 10, stk. 3, i DGE 45 bestemmer, at »[p]å grundlag af forslagene fra forfremmelsesudvalgene træffer ansættelsesmyndigheden i juni afgørelse om, hvilke tjenestemænd der skal forfremmes til hver lønklasse«.
- 78 Det forekommer således, at det af åbenbare hensyn til god forvaltningsskik og retssikkerheden er blevet bestemt at udsætte vedtagelsen, af tidsmæssige grunde, af en formel afgørelse fra ansættelsesmyndigheden, som gør det muligt sikkert og definitivt at fastsætte alle de af forfremmelsesrunden berørte tjenestemænd, til den sædvanlige forfremmelsesprocedure.
- 79 En gennemgang af DGE 45, som fører til en tilskæring af indgrebene fra forfremmelsesudvalgene og ansættelsesmyndigheden og til ansættelsesmyndighedens nødvendige vedtagelse af en mellemliggende retsakt om det samlede antal point, kan efter sin art i overdreven grad vanskeliggøre situationen for de tjenestemænd, som står for forfremmelse, idet der både er tale om fastlæggelsen af den retsakt, der kan skade dem, og overholdelsen af klagefrister, hvilket er i strid med kravene til retssikkerheden.

- 80 Under disse omstændigheder må det antages, at forfremmelsesudvalgene efter offentliggørelsen af de i artikel 8 i DGE 45 omhandlede meritlister mødes for at fremsætte deres forslag vedrørende både tildeling af de PP, der er omfattet af deres kompetence, og klassificeringen af de tjenestemænd, der tilhører gruppen med samme antal point. Alle disse forslag indeholdes i den meritliste, som omtales i artikel 10, stk. 1, i DGE 45.
- 81 I denne sag skal det anføres, at den i artikel 10 i DGE 45 omhandlede meritliste blev offentliggjort i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 69-2003 af 13. november 2003 efter forberedende arbejde i forfremmelsesudvalget for A-personale, som mødtes den 17. og 24. oktober 2003.
- 82 På denne liste findes navnet på de tjenestemænd — og deres pointtildeling — der har nået eller ligger over forfremmelsestærsklen, eller dem, der ligger indtil 5 point under den, med angivelse af:
- det samlede antal foreslåede point for hver af dem, som for visse tjenestemænd kunne stige i forhold til dem, der blev nævnt i den meritliste, som blev offentliggjort den 7. juli 2003, og dette på grund af udvalgets forslag om at tildele dem PPSO, APP og OPPFU
 - bogstavet »P« i marginen ved navnet på den tjenestemand, for hvilken udvalget foreslår en forfremmelse, hvilken angivelse retligt og faktisk kun vedrører gruppen med samme antal point, dvs. den gruppe af tjenestemænd, der har nået forfremmelsestærsklen, men hvis antal overstiger de reelle muligheder for forfremmelse, hvilken situation indebærer en klassificering af de berørte på grundlag af navnlig anciennitet i lønklassen og betragtninger, der er forbundet med lige muligheder.

- 83 Den i artikel 10 i DGE 45 omhandlede liste fastsætter således ikke definitivt stillingen for de tjenestemænd, som findes eller ikke findes på denne liste, i forbindelse med forfremmelsesrunden.
- 84 Som allerede anført foretager forfremmelsesudvalget, uanset om der er tale om tildelingen af PP eller sondringerne inden for gruppen med samme antal point, ikke andet end at fremsætte forslag til ansættelsesmyndigheden, som alene har beføjelse til at træffe afgørelse, således som det følger af artikel 2 i DGE 43, artikel 10 og artikel 14, stk. 4, i DGE 45. Det skal herved bemærkes og beklages, at der er visse ordlydsmæssige unøjagtigheder i DGE 45, som kan give anledning til forvirring om forfremmelsesudvalgets rolle, således som artikel 9's overskrift, »Forfremmelsesudvalgenes tildeling af prioritetspoint«, selv om artikel 9, stk. 3, klart angiver, at der er tale om individuelle »forslag« om tildeling af PP til ansættelsesmyndigheden, som »træffer afgørelse om tildelingen af disse [PP]«. Det samme gælder, således som Kommissionen har erkendt under retsmødet, for ordlyden af artikel 12, stk. 3, litra a), andet punktum, i DGE 45 om tildeling af OPPFU.
- 85 Artikel 10, stk. 3, i DGE 45 præciserer ligeledes klart, at ansættelsesmyndigheden »træffer afgørelse« om, hvilke tjenestemænd der skal forfremmes i hver lønklasse på grundlag af forfremmelsesudvalgenes »forslag«, som ikke er bindende for ansættelsesmyndigheden, idet myndigheden først skal tage stilling til tildelingen af point og derefter til klassificeringen af de tjenestemænd, der tilhører gruppen med lige mange point. Ansættelsesmyndigheden kan dermed følge eller tage afstand fra forfremmelsesudvalgenes forslag, hvilket i sidstnævnte tilfælde for den pågældende tjenestemand kan indebære en nedsættelse eller en forhøjelse af det samlede antal point, hvilket medfører, at det kan være over, lig med eller mindre end forfremmelsestærsklen.
- 86 Den tredje etape i forfremmelsesrunden er udfærdigelsen af listen over tjenestemænd, der blev forfremmet. I denne sag udfærdigede ansættelsesmyndigheden listen over tjenestemænd, der blev forfremmet til lønklasse A4, den 20. november

2003, hvilken liste blev offentliggjort i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 73-2003 af 27. november 2003, hvorved den kom til alle de berørte tjenestemænds kundskab, herunder sagsøgerens. Det følger af denne liste, at ansættelsesmyndigheden stadfæstede alle forslag fra forfremmelsesudvalget, både hvad angår tildelingen af point og klassificeringen af tjenestemænd, der tilhørte gruppen med lige mange point.

3. *Den bebyrdende retsakt*

- 87 Det følger af ovenstående, at forfremmelsesrunden afsluttes med udfærdigelsen af listen over tjenestemænd, der blev forfremmet. Denne endelige afgørelse identificerer de tjenestemænd, der blev forfremmet i forbindelse med indeværende forfremmelsesrunde. Det er derfor på tidspunktet for offentliggørelsen af denne liste, at de tjenestemænd, som er af den opfattelse, at de skal forfremmes, sikkert og definitivt får kendskab til vurderingen af deres fortjenester, og at deres retsstilling berøres (Rettens dom af 21.11.1996, sag T-144/95, Michaël mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 529, og II, s. 1429, præmis 30, og af 19.3.2003, forenede sager T-188/01 — T-190/01, Tsarnavas mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 95, og II, s. 495, præmis 73).
- 88 Det skal imidlertid bemærkes, at tildelingen af point i et givet år har virkninger, som ikke udelukkende er begrænsede til den indeværende forfremmelsesrunde. Den nye forfremmelsesordning hviler på en hensyntagen til kumulerede fortjenester, som gengives ved point, der opsamles år efter år. Det følger heraf, at point, som tildeles i et givet år, efter deres art kan påvirke flere forfremmelsesrunder.
- 89 Retten har imidlertid i en tilsvarende sammenhæng i en dom af 11. december 2003, Breton mod Domstolen (sag T-323/02, Sml. Pers. I-A, s. 325, og II, s. 1587, præmis 52-54), udtalt, at fastsættelsen af antallet af point med henblik på forfremmelse er en selvstændig retsakt, som har bindende retsvirkninger, der efter deres art kan påvirke tjenestemandens interesser ved i udpræget grad at ændre hans retsstilling, selv om den kun er en af etaperne i forfremmelsesrunden.

- 90 Selv om denne retspraksis vedrørte en forfremmelsesordning, der kun fastsatte en enkelt pointkategori, kan den overføres på den foreliggende sag. Det skal således antages, at den endelige retsakt, hvorved forfremmelsesrunden afsluttes, efter sin art er kompleks i den forstand, at den vedrører to særskilte afgørelser, nemlig ansættelsesmyndighedens afgørelse om udfærdigelse af forfremmelseslisten og ansættelsesmyndighedens afgørelse om fastsættelse af det samlede antal point, hvorpå den første ovennævnte afgørelse støttes. Ansættelsesmyndighedens afgørelse om fastsættelse af det samlede antal point udgør en selvstændig retsakt, der i lyset af ovennævnte retspraksis som sådan kan være genstand for en klage og i givet fald en retssag inden for rammerne af de i vedtægten forudsatte retsmidler.
- 91 En tjenestemand, der er opført på forfremmelseslisten, kan derfor, hvis han anfægter det samlede antal point, ansættelsesmyndigheden har tildelt ham, og dermed endog den saldo, der bevares til de efterfølgende år, indgive en klage og i givet fald anlægge en retssag mod den retsakt, hvorved pointene blev tildelt, og som har bindende og endelige retsvirkninger for ham.
- 92 Det kan ligeledes tænkes, at en tjenestemand, der ikke blev forfremmet, og som ikke ønsker at anfægte den manglende forfremmelse i den pågældende runde, men udelukkende den manglende tildeling af et bestemt antal point, der ikke vil få ham til at nå forfremmelsestærsklen, kan indlede en identisk procedure.
- 93 I øvrigt kan en tjenestemand, der ikke er forfremmet på grund af et — angiveligt uberettiget — utilstrækkeligt antal point, som dermed ligger under forfremmelsestærsklen, rette sin klage mod både ansættelsesmyndighedens afgørelse om fastsættelse af det samlede antal point og om udfærdigelse af listen over tjenestemænd, der blev forfremmet. Selv om de to retsakter faktisk kan adskilles retligt og være genstand for særskilte annullationspåstande, er det sikkert, at de reelt er snævert forbundet i tilfælde af manglende forfremmelse, idet den sidstnævnte nødvendigvis og udelukkende er forbundet med et samlet antal point, som

tjenestemanden er blevet tildelt i forhold til forfremmelsestærsklen, undtagen hvor denne tjenestemand ikke er blevet forfremmet, når han har nået tærsklen og tilhører gruppen med samme antal point, og dette på grundlag af underordnede betragtninger, der er forbundet med ancienniteten i lønklassen eller lige muligheder.

- 94 I sidstnævnte tilfælde kan den pågældende tjenestemand indgive en gyldig klage over ansættelsesmyndighedens eneste endelige afgørelse om udarbejdelse af listen over de tjenestemænd, der blev forfremmet, på grundlag af et urigtigt skøn anlagt af ansættelsesmyndigheden ved klassificeringen af de tjenestemænd, der findes i gruppen med lige mange point.
- 95 I denne sag bemærkes, at sagsøgeren, som ikke blev forfremmet i forfremmelsesåret 2003, indgav en klage og derefter anlagde sag ved Retten mod bl.a. ansættelsesmyndighedens afgørelse om at tildele ham i alt 20 point, listen over tjenestemænd, der blev forfremmet til lønklasse A4 i forfremmelsesåret 2003, og ansættelsesmyndighedens afgørelse om udfærdigelse af denne liste, for så vidt som den nægter ham forfremmelse.
- 96 Sagsøgeren har ligeledes i denne sag anfægtet retmæssigheden af de individuelle afgørelser om at tildele ham et enkelt PPGD eller at nægte ham tildeling af PPSO samt om ikke at optage ham på den meritliste for tjenestemænd i lønklasse A5, der blev offentliggjort i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 69-2003 af 13. november 2003, og listen som sådan.
- 97 Disse afgørelser udgør forberedende retsakter, som er en nødvendig forudsætning for den endelige afgørelse om forfremmelser og for den adskilte og selvstændige retsakt, den indeholder, nemlig fastsættelsen af det samlede antal point, hvilken fastsættelse sagsøgeren har påstået annulleret under denne sag. Dette er tilfældet med afgørelsen om tildeling af PPGD, uafhængigt af, om der er blevet indgivet en administrativ klage eller ej herover i henhold til artikel 13 i DGE 45. Selv om ansættelsesmyndigheden ikke kan ændre antallet af PPGD ved at tildele APP, når der ikke foreligger en sådan klage, forbliver afgørelsen om tildeling af PPGD ikke desto mindre en retsakt, der udelukkende er forberedende, idet det højeste antal PPGD, der kan tildeles, ikke i sig selv er nok til at nå forfremmelsestærsklen.

- 98 Ifølge retspraksis kan disse retsakter ikke være genstand for en selvstændig annullationspåstand, men deres lovlighed kan altid anfægtes under en sag rettet mod den endelige afgørelse (Rettens dom af 9.4.2003, sag T-134/02, Tejada Fernández mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 125, og II, s. 609, præmis 18).
- 99 Sagsøgeren har under retsmødet ganske vist frafaldet sine påstande om annullation af de individuelle afgørelser om at tildele ham et enkelt PPGD eller at nægte at tildele ham PPSO, men på den betingelse, at han retligt havde mulighed for at anfægte gyldigheden af kriterierne for tildeling af disse point i forbindelse med sagen rettet mod afgørelsen om fastsættelse af det samlede antal point.
- 100 Retten er af den opfattelse, at dette frafald ikke kan antages til realitetsbehandling. Det er nemlig kun et klart og ubetinget frafald af påstande, der findes i stævningen, som kan realitetsbehandles af Retten (Rettens kendelse af 12.3.1992, sag T-73/91, Gavilan mod Parlamentet, Sml. II, s. 1555, præmis 26).
- 101 Det skal endelig bemærkes, at sagsøgeren i denne sag har nedlagt påstand om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 15. juni 2003 om afslag på hans klage, i det omfang det er nødvendigt. Det skal herved bemærkes, at ifølge retspraksis er den administrative klage og ansættelsesmyndighedens udtrykkelige eller stiltiende afslag herpå en del af en kompleks procedure. Under disse betingelser indebærer sagsanlægget ved Retten, selv om det formelt er rettet mod afslaget på klagen, at Retten skal træffe afgørelse vedrørende den retsakt, mod hvilken klagen blev indgivet (Domstolens dom af 17.1.1989, sag 293/87, Vainker mod Parlamentet, Sml. s. 23, præmis 8, og af 7.2.1990, sag C-343/87, Culin mod Kommissionen, Sml. I, s. 225, præmis 7, Rettens dom af 16.10.1996, sag T-36/94, Capitanio mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 449, og II, s. 1279, præmis 33, og af 7.6.2005, sag T-375/02 Cavallaro mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 151, og II, s. 673, præmis 59).

4. *Klagefrister*

- 102 Det bemærkes, at vedtægtens artikel 90 og 91 generelt regulerer personalets ret til at klage over administrationens retsakter, der kan skade dem. Det fremgår af disse bestemmelser, at hele den således oprettede klageordning er baseret på kravet om, at der kun er klageret, når de fastsatte frister nøje overholdes (Domstolens dom af 10.12.1980, sag 23/80, Grasselli mod Kommissionen, Sml. s. 3709, præmis 25, og Rettens dom af 11.3.1993, sag T-87/91, Boessen mod ØSU, Sml. II, s. 235, præmis 27).
- 103 Overholdelsen af klagefristerne i vedtægtens artikel 90 og 91 forudsætter, at tjenestemanden har udtrykkeligt og fuldstændigt kendskab til den retsakt, der kan skade ham.
- 104 For så vidt angår den frist på tre måneder, som tjenestemanden har til at indgive en klage mod en retsakt, der kan skade ham, bestemmer vedtægtens artikel 90, stk. 2, at fristen løber fra:
- »— den dag, akten offentliggøres, hvis det drejer sig om en foranstaltning af general karakter
 - den dag, afgørelsen meddeles modtageren, og i alle tilfælde senest den dag, den pågældende får kendskab til den, hvis det drejer sig om en foranstaltning af individuel karakter. Hvis en afgørelse af individuel karakter kan skade tredjemand, løber fristen fra den dag, han har fået kendskab til afgørelsen, dog senest fra den dag den offentliggøres [...]«

105 Disse bestemmelser, som indfører en forbindelse mellem starttidspunktet for fristen på tre måneder og den anfægtede retsakts retlige art, skal i denne sag fortolkes under hensyn til forfremmelsesprocedurens særegenhed, idet den endelige retsakt, hvorved forfremmelsesrunden afsluttes, efter sin art er kompleks i den forstand, at den omfatter to særskilte afgørelser, nemlig ansættelsesmyndighedens afgørelse om udfærdigelse af forfremmelseslisten og ansættelsesmyndighedens afgørelse om fastsættelse af det samlede antal point ved rundens afslutning, hvorpå førstnævnte afgørelse støttes. Denne afgørelse fra ansættelsesmyndigheden om fastsættelse af point ved forfremmelsesrundens afslutning udgør en selvstændig retsakt, der som sådan kan være genstand for en klage og i givet fald en retssag inden for rammerne af retsmidlerne i vedtægten.

106 Det følger af ovennævnte konklusion, at der mindst kan være tre former for annullationssøgsmål efter forfremmelsesrunden:

- Et søgsmål, som udelukkende vedrører ansættelsesmyndighedens afgørelse om fastsættelse af det samlede antal point, kan anlægges af en tjenestemand, der er blevet forfremmet, men som anfægter pointsaldoen, eller af en tjenestemand, som ikke er blevet forfremmet, men som er uenig i det tildelte antal point, uden dog at anfægte den pågældende manglende forfremmelse.

- Et søgsmål rettet mod både ansættelsesmyndighedens afgørelse om fastsættelse af det samlede antal point og om udfærdigelse af listen over tjenestemænd, der blev forfremmet, kan anlægges af en tjenestemand, som ikke er blevet forfremmet på grund af den, angiveligt uberettigede, tildeling af et utilstrækkeligt antal point, som dermed ligger under forfremmelsestærsklen, eller af en tjenestemand, der ikke er blevet forfremmet, selv om han har et antal point svarende til forfremmelsestærsklen, og som anfægter både det utilstrækkelige antal point og ansættelsesmyndighedens udvælgelse inden for gruppen med samme antal point på grundlag af underordnede betragtninger.

- Et søgsmål, som udelukkende har den afgørelse til genstand, hvorved ansættelsesmyndigheden udfærdigede listen over tjenestemænd, der blev forfremmet, kan anlægges af en tjenestemand, der ikke er blevet forfremmet, hvis antal point svarer til forfremmelsestærsklen, og som udelukkende kritiserer den ovennævnte udvælgelse.
- 107 Selv om ansættelsesmyndighedens afgørelse om fastsættelse af det samlede antal point utvivlsomt udgør en foranstaltning af individuel karakter, der kan påklages inden for en frist på tre måneder fra den dag, hvor afgørelsen meddeles modtageren, og i alle tilfælde senest den dag, den pågældende får kendskab til den, udgør ansættelsesmyndighedens afgørelse om udfærdigelse af listen over tjenestemænd, der blev forfremmet, en række afgørelser af individuel karakter rettet mod de tjenestemænd, der blev forfremmet i den pågældende lønklasse. Denne række afgørelser kan imidlertid skade den tjenestemand, hvis navn ikke findes på listen, i det omfang det udgør en stiltiende afvisning af at forfremme ham.
- 108 Ansættelsesmyndighedens afgørelse om udfærdigelse af listen over tjenestemænd, der blev forfremmet, skal således i forhold til den tjenestemand, som ikke er blevet forfremmet, anses for en retsakt af individuel karakter, der efter sin art kan skade en anden person end modtageren i den i artikel 90, stk. 2, andet led, in fine omhandlede forstand (jf. i denne retning Domstolens dom af 19.2.1981, forenede sager 122/79 og 123/79, Schiavo mod Rådet, Sml. s. 473, præmis 21-23, og Rettens kendelse af 2.6.2005, sag T-326/03, Vounakis mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 24). I dette tilfælde løber fristen for den tjenestemand, der ikke blev forfremmet, i overensstemmelse med denne bestemmelse fra den dag, hvor han får kendskab til retsakten, og i alle tilfælde senest den dag, hvor den offentliggøres.
- 109 Under hensyn til Kommissionens forpligtelse i artikel 10 i DGE 45 til i *Meddelelser fra Administration* at offentliggøre listen over de tjenestemænd, der blev forfremmet, er en tjenestemands indgivelse af en klage i det tilfælde, der omhandles i præmis 106, andet led, underlagt to særskilte starttidspunkter i henhold til den anfægtede retsakt. For så vidt som der er tale om tilfældet i præmis 106, tredje led, er det sædvanligvis offentliggørelsesdatoen, der skal anvendes som starttidspunkt for klagefristen.

- 110 En sådan situation er imidlertid ikke forenelig med den nye forfremmelsesprocedures særegenhed, der består i, at der findes en kompleks retsakt, der kan skade tredjemand.
- 111 Selv om offentliggørelsen af forfremmelseslisten, som kun indeholder de berørtes navne og point, giver alle de berørte tjenestemænd anledning til sikkert og definitivt at blive klar over deres stilling ved forfremmelsesrundens afslutning, giver den dem ikke mulighed for at få kendskab til ansættelsesmyndighedens afgørelse om fastsættelse af det samlede antal point.
- 112 Det er kun ved at konsultere de individuelle forfremmelsesakter på Kommissionens intranet og databasen Sysper 2, at den tjenestemand, der er blevet eller ikke er blevet forfremmet, kan få kendskab til sit samlede antal point og vurderingen heraf.
- 113 Den berørte tjenestemand kan således blive bekendt med, om han har eller ikke har nået forfremmelsestærsklen, og om hans manglende forfremmelse er forklaret med underordnede betragtninger, såsom de i artikel 10 i DGE 45 nævnte, og få kendskab til dels udfaldet af en eventuel administrativ klage mod det tildelte antal PPGD, dels det eventuelt tildelte antal PPSO, og endelig for så vidt angår forfremmelsesåret 2003 det eventuelt tildelte antal OPPFU i forbindelse med anvendelsen af overgangsbestemmelserne.
- 114 Disse oplysninger skal efter deres art give den pågældende tjenestemand mulighed for at træffe afgørelse om indgivelse af en klage, idet han i forhold til det antal opnåede point og detaljerne herfor kan vurdere den endelige forfremmelsestærskel, som forvaltningen har fastsat, og de tjenestemænd, der faktisk er blevet forfremmet i den pågældende forfremmelsesrunde, og hvorvidt det er hensigtsmæssigt at iværksætte en sådan procedure, eller hvorvidt der kun skal klages over ansættelsesmyndighedens afgørelse om fastsættelse af det samlede antal point eller om udfærdigelse af listen over tjenestemænd, der blev forfremmet.

- 115 Som tidligere anført, er det sikkert, at ansættelsesmyndighedens afgørelse om fastsættelse af det samlede antal point og om udarbejdelse af listen over tjenestemænd, der blev forfremmet, reelt er snævert forbundne, selv om de faktisk kan adskilles retligt og være genstand for særskilte annullationspåstande således som i denne sag. Offentliggørelsen af den nævnte liste gør det imidlertid ikke muligt for de pågældende tjenestemænd at få fuldstændigt kendskab til den retsakt, der kan skade dem, på grund af den komplekse måde, hvorpå forfremmelsesproceduren afsluttes.
- 116 I øvrigt viser forfremmelsesåret 2003, at der kan forløbe et vist antal dage mellem datoen for offentliggørelse af listen over tjenestemænd, der blev forfremmet, og den dato, hvor tjenestemanden kan konsultere sine forfremmelsesakter på Sysper 2. Dette misforhold forklares med den tid, det tager den kompetente tjenestegren at opdatere den pågældende database og indføre oplysningerne om alle de af forfremmelsesrunden berørte tjenestemænd, i alt 14 000 i 2003. Den nødvendige opdateringstid kendes åbenbart ikke nøjagtigt ved offentliggørelsen af den ovennævnte liste i *Meddelelser fra Administrationen*, som i 2003 ikke indeholder nogen angivelse heraf.
- 117 Selv om det er rimeligt at antage, at den pågældende tjenestemand, således som sagsøgeren i denne sag, får kendskab til sit samlede antal point og deres vurdering inden for fristen på tre måneder for indgivelse af en klage, beskærer den nødvendige tid til opdatering af de individuelle forfremmelsesakter på databasen Sysper 2 på samme vis den tid, som tjenestemanden gives til at forberede sig og indbringe sin klage, hvis man antager, at der er et dobbelt udgangspunkt for denne frist, når den berørte både anfægter ansættelsesmyndighedens afgørelse om udfærdigelse af listen over de tjenestemænd, der blev forfremmet, og om fastsættelse af det samlede antal point.
- 118 Under disse omstændigheder må det antages, at udgangspunktet for fristen på tre måneder for indgivelse af en klage mod både ansættelsesmyndighedens afgørelse om udfærdigelse af listen over de tjenestemænd, der blev forfremmet, og om fastsættelse

af det samlede antal point ud fra hensyn til retssikkerheden, ligebehandling og god forvaltningsskik må fastsættes til den dato, hvor tjenestemanden får kendskab til sine opdaterede individuelle forfremmelsesakter på databasen Sysper 2.

- 119 Det skal herved bemærkes, at Kommissionen i sit svar på Rettens spørgsmål har præciseret, at opslag i denne database »spores« elektronisk af sikkerhedshensyn, og at en »adgangsprotokol« dermed gør det muligt at registrere opslagenes dato og ophavsmændene.
- 120 Endvidere fremgår det af sagsakterne, at Kommissionen i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 82-2003 offentliggjorde et sammenfattende notat om forløbet af forfremmelsesåret 2003, der omfatter et punkt 4 med følgende ordlyd:

»Opdatering af akterne i Sysper 2

Forfremmelsesudvalgenes forslag om tildeling af point, der er stadfæstet af [ansættelsesmyndigheden], findes nu i hver tjenestemands akter.

I henhold til vedtægtens artikel 25, som bestemmer, at enhver individuel afgørelse skal meddeles den pågældende tjenestemand, opfordres alle tjenestemænd hermed til at få kendskab til sine akter på Sysper 2.«

- 121 Selv om denne fremgangsmåde ikke kan ligestilles med en rigtig meddelelse i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, må det med henblik på at forebygge enhver mulighed for en for sen anfægtelse af retlige situationer, der er opstået under forfremmelsesrunden, antages, at tjenestemandens konsultation af sine individuelle forfremmelsespapirer på Sysper 2 skal ske inden for en rimelig frist efter offentliggørelsen af det sammenfattende notat, som ikke desto mindre er en del af Kommissionens praksis inden for forfremmelsesproceduren.
- 122 I denne sag er det ubestridt, at sagsøgeren fik kendskab til fastsættelsen af sit samlede antal point og deres vurdering ved at konsultere sine opdaterede individuelle forfremmelsespapirer på Sysper 2 den 16. december 2003 eller før datoen for offentliggørelsen af det sammenfattende notat, og at han indgav sin klage over både ansættelsesmyndighedens afgørelse om udfærdigelse af listen over de tjenestemænd, der blev forfremmet, og om fastsættelsen af det samlede antal point den 12. februar 2004, hvorved han overholdt fristen herfor.
- 123 Denne klage blev afslået ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 15. juni 2004, som blev meddelt sagsøgeren den efterfølgende dag. Sagsøgeren har anlagt nærværende sag den 22. juli 2004 eller inden for fristen på tre måneder i vedtægtens artikel 91, stk. 3.
- 124 Det følger af ovenstående betragtninger, at den foreliggende sag skal antages til realitetsbehandling.

Realiteten

1. Ulovlighedsindsigelserne mod visse bestemmelser i DGE 43 og DGE 45

- 125 Sagsøgeren har for det første anfægtet lovligheden af artikel 2 i DGE 43 og artikel 3, 6, 7, 9, 10, 12 og 13 i DGE 45. Han har i det væsentlige understreget, at MP ikke er af

afgørende karakter, den manglende pligt til at begrunde tildelingen af PP, den manglende hensyntagen til retten til forsvar og ineffektiviteten i klager i henhold til artikel 13 i DGE 45. Sagsøgeren har for det andet fremsat en ulovlighedsindsigelse mod artikel 6 og 7 i DGE 45 fortolket i lyset af *Meddelelser fra Administrationen* nr. 99-2002. Sagsøgeren er af den opfattelse, at disse bestemmelser begrænser generaldirektoraternes skønsbeføjelser for så vidt angår tildelingen af PPGD, og at de forhindrer dem i at foretage en nyttig sammenligning mellem tjenestemændenes fortjenester. Sagsøgeren har for det tredje anført, at artikel 12 i DGE 45 er ulovlig. Denne artikel er i modsætning til sin ordlyd ikke en overgangsbestemmelse, giver ikke ancienniteten i lønklassen en altafgørende vægt, fastsætter ikke kriterierne for tildeling af OPPFU og betror med urette forfremmelsesudvalgene at tildele dem. Sagsøgeren har for det fjerde fremsat en ulovlighedsindsigelse mod artikel 9 og bilag I, punkt 1-3, 5 og 6, i DGE 45. Disse bestemmelser fører til en overvurdering af visse præstationer og tilsidesætter ligebehandlingen mellem tjenestemændene. Sagsøgeren har for det femte anfægtet lovligheden af artikel 7, stk. 2, i DGE 45, som favoriserer de tjenestemænd, der er ansat i små generaldirektorater.

Den første ulovlighedsindsigelse mod artikel 2 i DGE 43 og artikel 3, 6, 7, 9, 10, 12 og 13 i DGE 45

- ¹²⁶ Sagsøgeren har fremsat en ulovlighedsindsigelse mod artikel 2 i DGE 43 og artikel 3, 6, 7, 9, 10, 12 og 13 i DGE 45 under henvisning til vedtægtens artikel 25 og 26 samt artikel 45, som garanterer ligebehandling, forfremmelse i henhold til fortjeneste, ret til en karriere og sammenligning af fortjenester. Sagsøgeren har ligeledes påberåbt sig retten til god forvaltningsskik og til en upartisk og retfærdig proces samt retten til at blive hørt.

MP's påståede ikke-afgørende karakter

— Parternes argumenter

- ¹²⁷ Sagsøgeren har anført, at hovedparten af tjenestemændene i Juridisk Tjeneste modtog mellem 13 og 16 MP. Forfremmelserne blev derfor ikke afgjort efter

fortjeneste, således som det fremgår af de udtalelser, der er nævnt i vedtægtens artikel 45. Forfremmelserne følger af det antal PP, der kan tildeles med op til 21 point. Disse point fordeles imidlertid uafhængigt af fortjeneste. Dette indebærer en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og af principperne om, at forfremmelse bygger på fortjeneste, ret til en karriere og sammenligningen af fortjenester, der er sikret i vedtægtens artikel 45.

- 128 Kommissionen har svaret, at PP belønner fortjenester, og at de forbedrer Kommissionens evne til at sondre mellem tjenestemændene i henhold til deres kvalifikationer.

— Rettens bemærkninger

- 129 I henhold til vedtægtens artikel 45, stk. 1, forfremmer ansættelsesmyndigheden efter en sammenligning af tjenestemændenes fortjenester og de afgivne udtalelser om dem.

- 130 Fortjenesten er således det væsentlige kriterium for forfremmelse, og der kan kun subsidiært tages hensyn til andre kriterier, såsom alder, anciennitet i lønklassen eller i tjenestegrenen (Domstolens dom af 14.7.1983, sag 9/82, Ohrgaard og Delvaux mod Kommissionen, Sml. s. 2379, præmis 19, og dommen i sagen Vainker mod Parlamentet, nævnt i præmis 101 ovenfor, præmis 16 og 17, Rettens dom af 18.9.2003, sag T-241/02, Callebaut mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 215, og II, s. 1061, præmis 44, og af 10.6.2004, sag T-330/03, Liakoura mod Rådet, Sml. Pers. I-A, s. 191, og II, s. 859, præmis 49). I øvrigt skal ansættelsesmyndigheden foretage ovennævnte sammenligning med omhu og upartiskhed i tjenestegrenens interesse og i overensstemmelse med princippet om ligebehandling af tjenestemænd (Rettens domme af 30.11.1993, sag T-76/92, Tsirimokos mod Parlamentet, Sml. II, s. 1281, præmis 21, og sag T-78/92, Perakis mod Parlamentet, Sml. II, s. 1299, præmis 16, dom af 5.11.2003, sag T-240/01, Cougnon mod Domstolen, Sml. Pers. I-A, s. 263, og II, s. 1283, præmis 70, af 28.9.2004, sag T-216/03, Tenreiro mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 245, og II, s. 1087, præmis 68, og af 15.9.2005, sag T-132/03, Casini mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 253, og II, s. 1169, præmis 53).

- 131 Ansættelsesmyndigheden har inden for de således definerede rammer en vid skønsbeføjelse. Ansættelsesmyndigheden kan foretage sammenligningen af kvalifikationerne i henhold til den procedure eller fremgangsmåde, den finder mest hensigtsmæssig (dommen i sagen Tsirimokos mod Parlamentet, nævnt i præmis 130 ovenfor, præmis 16, i sagen Perakis mod Parlamentet, nævnt i præmis 130 ovenfor, præmis 14, i sagen Cougnon mod Domstolen, nævnt i præmis 130 ovenfor, præmis 62, og i sagen Tenreiro mod Kommissionen, nævnt i præmis 130 ovenfor, præmis 68).
- 132 DGE 43 og DGE 45 indførte fra forfremmelsesåret 2003 og med henblik på at muliggøre en mere objektiv og lettere sammenligning end tidligere mellem de tjenestemænd, der kunne forfremmes, en forfremmelsesordning, der bygger på kvantificering af fortjenester kendetegnet ved, at tjenestemændene årligt tildeles MP og PP.
- 133 Det skal først og fremmest understreges, at denne nye ordning styrker den forbindelse, som vedtægtens artikel 45 har indført, mellem den periodiske evaluering af tjenestemænd og forfremmelsen. Det følger således af artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, i DGE 45, sammenholdt med *Meddelelser fra Administrationen* nr. 99-2002, at hver tjenestemand modtager en samlet karakter mellem 0 og 20, som derefter i princippet omdannes til MP, der kan anvendes med henblik på forfremmelse. Endvidere bestemmer artikel 10, stk. 2, i DGE 45, at en tjenestemand for at kunne forfremmes skal have opnået mindst 10 MP i sin seneste KUR. I øvrigt bestemmer artikel 6, stk. 4, litra b), tredje afsnit, i DGE 45, at tjenestemænd, hvis KUR indeholder vurderingen »mangelfuldt« eller »utilfredsstillende«, ikke tildeles PP.
- 134 Det bemærkes dernæst, at artikel 3 i DGE 45, der har overskriften »Forfremmelsesgrunde«, således præciserer, at »[d]et vigtigste element [er] det antal [MP] og [PP], som den enkelte tjenestemand har samlet i løbet af de(t) foregående år«. Det er sammenlægningen af MP og PP, der gør det muligt for tjenestemændene at nå eller komme over forfremmelsestærsklen. PP er ikke i sig selv afgørende for en tjenestemands forfremmelse.

- 135 Det skal endelig og særligt understreges, at artikel 2, stk. 1, andet afsnit, i DGE 43 klart siger, at »[b]åde [MP] og [PP] skal belønne fortjeneste, og tildelingen af [PP] skal altid begrundes ud fra fortjeneste«.
- 136 For så vidt angår PP bestemmer artikel 6, stk. 4, litra a) og b), i DGE 45, at der højest kan tildeles 10 PPGD. Ifølge artikel 6, stk. 3, i DGE 45 har disse point til formål at belønne de tjenestemænd, der har nået deres individuelle mål, for at have gjort en særlig indsats og opnået fremragende resultater som beskrevet i deres KUR. Endvidere udelukker angivelsen af vurderingerne »mangelfuldt« eller »utilfredsstillende« i KUR, således som allerede anført (jf. præmis 133 ovenfor), enhver mulighed for, at den pågældende tjenestemand kan tildeles PP.
- 137 Artikel 9 og bilaget i DGE 45 bestemmer, at der kan tildeles 1 eller 2 PPSO. De har til formål at adskille de medlemmer af personalet, som succesfuldt har gennemført supplerende opgaver i institutionens interesse. Disse opgaver består i aktiviteter som »underviser/forelæser« eller forskellige bidrag til organisationen af udvælgelsesprøver eller paritetiske organer. Det skal anføres, at KUR omfatter en særlig rubrik til opregning af sådanne opgaver.
- 138 I det omfang PPGD og PPSO ligeledes støttes på fortjeneste, tilsidesætter tildelingen heraf derfor ikke vedtægtens artikel 45 og de ovennævnte principper.
- 139 Endelig blev der for forfremmelsesåret 2003, som var det første år efter indførelsen af den nye forfremmelsesprocedure, fastsat overgangsordninger i artikel 12, stk. 3, i DGE 45, »således at der kan tages behørigt hensyn til tidligere fortjenester«, hvilke ordninger omfatter tildelingen af OPP (jf. præmis 58 ovenfor). Sagsøgeren har

fremsat en ulovlighedsindsigelse, der specifikt vedrører denne bestemmelse, idet han også her har påberåbt sig en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45. Denne indsigelse må imidlertid af de årsager, der redegøres for i præmis 191 ff. nedenfor, anses for ugrundet.

- 140 Det følger af ovenstående betragtninger, at det her omhandlede klagepunkt skal forkastes.

Den manglende begrundelse

— Parternes argumenter

- 141 Sagsøgeren har anført, at DGE 45 uden hensyntagen til vedtægtens artikel 25, andet afsnit, ikke pålægger en pligt til at begrunde forslagene og afgørelserne om tildeling af PPGD, PPSO og OPP. Det er sagsøgerens opfattelse, at denne manglende begrundelse er en kilde til vilkårlighed.
- 142 Kommissionen har anført, at begrundelsespligten udgør et generelt fællesskabsretligt princip. Kommissionen har heraf udledt, at det ville have været overflødigt at indføre en særbestemmelse i DGE 45. Herudover indebærer dette princip kun, at retsakter, der kan skade tredjemand, skal begrundes, og DGE 45 overholder denne pligt.

— Rettens bemærkninger

- 143 Retten bemærker, at alle afgørelser, der kan skade tredjemand, i henhold til vedtægtens artikel 25, andet afsnit, skal begrundes. Bestemmelsen indebærer derfor ingen begrundelsespligt for forslag, anbefalinger eller udtalelser, der ikke i sig selv kan skade tredjemand.

- 144 Hvad angår PPGD undlader artikel 6, stk. 6, i DGE 45 derfor ikke at tage hensyn til vedtægtens artikel 25, andet afsnit, idet den kun pålægger de paritetiske evalueringsudvalg at begrunde deres forslag i tilfælde, hvor de afviger fra generaldirektoraternes forslag. Artikel 9 i DGE 45 tilsidesætter heller ikke denne bestemmelse ved ikke at pålægge forfremmelsesudvalgene at begrunde deres anbefalinger om tildeling af PPSO. Det samme gælder for de forslag, som forfremmelsesudvalgene fremsætter med henblik på at tildele OPPFU på grundlag af artikel 12, stk. 3, litra a), i DGE 45, og for artikel 13, stk. 2, i DGE 45, i henhold til hvilken forfremmelsesudvalgene kun fremsætter en begrundet udtalelse, når de foreslår, at der tildeles APP.
- 145 Endvidere omfattes generaldirektoraternes afgørelser om tildeling af PPGD, OPPGD og SSPP samt ansættelsesmyndighedens afgørelse om PPSO, OPPFU og APP ikke af vedtægtens artikel 25, andet afsnit, i det omfang der er tale om forberedende retsakter (jf. præmis 90 ff. ovenfor).
- 146 Som tidligere anført (jf. præmis 90 ff. ovenfor) er den endelige retsakt, hvorved forfremmelsesrunden afsluttes, efter sin art kompleks i den forstand, at den vedrører to særskilte afgørelser, nemlig ansættelsesmyndighedens afgørelse om udfærdigelse af forfremmelseslisten og ansættelsesmyndighedens afgørelse om fastsættelse af det samlede antal point, hvorpå den første ovennævnte afgørelse støttes. De pågældende tjenestemænd kan alt efter deres situation indgive en klage over den ene eller den anden af disse afgørelser eller over dem begge.
- 147 Det skal herved bemærkes, at begrundelsespligten opfyldes på forfremmelsesområdet, når ansættelsesmyndigheden begrunder sin afgørelse om afslag på en klage, der er indgivet i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2 (jf. i denne retning Domstolens dom af 30.10.1974, sag 188/73, Grassi mod Rådet, Sml. s. 1099, præmis 11-13, og Rettens dom af 29.9.2005, sag T-218/02, Napoli Buzzanca mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 267, og II, s. 1221, præmis 59).

148 Dette led af anbringendet må følgelig forkastes som ugrundet.

Den manglende hensyntagen i DGE 45 til vedtægtens artikel 26 og retten til forsvar

— Parternes argumenter

149 Sagsøgeren har påstået, at afgørelserne om tildeling af PP udgør resultatet af en procedure, der kan støttes på forhold, som ikke findes i tjenestemandens akter, og som ikke anerkender de berørtes ret til at blive hørt, inden forvaltningen vedtager en retsakt, der kan skade dem. Navnlig træffer ansættelsesmyndigheden afgørelse om administrative klager under en procedure, der ikke er kontradiktorisk. Tildelingen af PP tilsidesætter således retten til forsvar og vedtægtens artikel 26, første afsnit, litra a).

150 Kommissionen har bestridt, at DGE 45 tilsidesætter retten til forsvar og forbuddet mod at tage hensyn til forhold, der ikke findes i tjenestemandens individuelle akter. DGE 45 gør det ikke muligt at tage hensyn til sådanne forhold. Herudover har tjenestemændene mulighed for at blive hørt under forfremmelsesproceduren. Artikel 13 i DGE 45 indfører en klage over afgørelsen om tildeling af PP, inden forfremmelsesproceduren afsluttes. I øvrigt kan en forfremmelsesprocedure ikke sammenlignes med »åbne« procedurer »mod en person«. Retspraksis om retten til at blive hørt inden vedtagelsen af en retsakt, der kan skade vedkommende, er derfor uden relevans.

— Rettens bemærkninger

- 151 Vedtægtens artikel 26 bestemmer, at akterne vedrørende den enkelte tjenestemand skal omfatte: »a) samtlige dokumenter, der vedrører hans tjenesteforhold, samt enhver bedømmelse af hans kvalifikationer, indsats eller adfærd« og »b) tjenestemandens bemærkninger til disse dokumenter«. Samme artikel angiver, at »institutionen [...] ikke mod en tjenestemand [kan] påberåbe sig eller gøre gældende de under litra a) nævnte dokumenter, medmindre tjenestemanden er blevet gjort bekendt med dem, før de blev indsat i akterne«.
- 152 Formålet med vedtægtens artikel 26 er at sikre tjenestemandens ret til forsvar, hvorved det undgås, at ansættelsesmyndigheden træffer afgørelser, der påvirker hans administrative situation og karriere, ved at støtte sig til forhold vedrørende hans adfærd, der ikke er omtalt i hans personlige akter (Rettens dom i sagen Perakis mod Parlamentet, nævnt i præmis 130 ovenfor, præmis 27, Rettens dom af 8.6.1995, sag T-496/93, Allo mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 127, og II, s. 405, præmis 75, af 30.9.2003, sag T-302/02, Kenny mod Domstolen, Sml. Pers. I-A, s. 235, og II, s. 1137, præmis 32, og af 4.5.2005, sag T-144/03, Schmit mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 101, og II, s. 465, præmis 133). Den finder anvendelse på forfremmelser, eftersom ovennævnte udtryk »administrative situation« bl.a. omfatter karrierens hovedbegivenheder (dommen i sagen Schmit mod Kommissionen, præmis 134).
- 153 I denne sag bemærkes, at det rejste klagepunkt kun støttes på sagsøgerens blotte anførelser, som ikke godtgør, at afgørelserne om tildeling af PP, hvoraf visse ikke stammer fra ansættelsesmyndigheden, støttes på andre forhold end evalueringsrapporterne og ikke findes i tjenestemændenes akter.
- 154 DGE 45 indeholder ingen bestemmelse, der gør det muligt for Kommissionen at forkaste vedtægtens artikel 26, således som den er fortolket i retspraksis. Det forekommer derimod, at visse bestemmelser i DGE 45 opretter en direkte forbindelse mellem tildelingen af PP og KUR.

- 155 Det følger således af artikel 6 i DGE 45, at PPGD tildeles af generaldirektoraterne eller direktørerne efter gennemgang af resultaterne i KUR og henset til de pågældende tjenestemænds fortjenester, der er beskrevet i KUR. Endvidere indeholder KUR en rubrik om supplerende opgaver, der er fuldført i Kommissionens interesse i evalueringsperioden, på grundlag af hvilken der derefter tildeles PPSO.
- 156 Det skal understreges, at udarbejdelsen af KUR udgør en kompleks proces, hvortil tjenestemændene er nært knyttede i henhold til vedtægtens artikel 43, hvorefter den periodiske udtalelse meddeles den berørte, som »har ret til at tilføje enhver bemærkning, han finder nødvendig«.
- 157 Endelig kan sagsøgeren ikke påberåbe sig en tilsidesættelse af retten til forsvar i forbindelse med afgørelserne om tildeling af PP, herunder ansættelsesmyndighedens afgørelser om administrative klager, som omhandlet i artikel 13 i DGE 45, idet disse afgørelser kun udgør forberedende retsakter til afgørelserne om fastsættelse af det samlede antal forfremmelsespoint og om udfærdigelse af forfremmelseslisten. Retten til forsvar finder imidlertid ikke anvendelse på sådanne retsakter, men på dem, der kan skade tredjemand (jf. i denne retning Rettens dom af 15.6.2000, sag T-211/98, F mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 107, og II, s. 471, præmis 28 og 29 og den deri nævnte retspraksis).
- 158 Dette led af anbringendet skal følgelig forkastes som ugrundet.

Den effektive karakter af klager i henhold til artikel 13 i DGE 45

— Parternes argumenter

- 159 Sagsøgeren har påstået, at de klager, der er indgivet på grundlag af artikel 13 i DGE 45, reelt ikke er blevet behandlet af ansættelsesmyndigheden. Ansættelsesmyndigheden har alene stadfæstet forfremmelsesudvalgenes forslag.

160 Kommissionen har bestridt dette og gjort gældende, at den kompetence, som artikel 13 i DGE 45 giver Kommissionen, ikke hindrer den i at følge forfremmelsesudvalgenes forslag.

— Rettens bemærkninger

161 Hvis det antages, at dette klagepunkt skal fortolkes som en anfægtelse af lovligheden af artikel 13 i DGE 45, skal alene bemærkes, at det støttes på sagsøgerens blotte anførelse og ikke er genstand for nogen juridisk argumentation. I øvrigt kan denne artikel ikke fortolkes således, at den fritager ansættelsesmyndigheden for effektivt at behandle de pågældende klager, eftersom den tværtimod giver ansættelsesmyndigheden beføjelse til at træffe afgørelse. Spørgsmålet om, hvorvidt ansættelsesmyndigheden faktisk behandlede sagsøgerens administrative klage, er genstand for et andet anbringende (præmis 304 nedenfor).

Tilsidesættelsen af princippet om god forvaltningsskik og retten til en upartisk og retfærdig proces

162 Sagsøgeren har endelig påberåbt sig tilsidesættelsen af princippet om god forvaltningsskik og retten til en upartisk og retfærdig proces.

163 Sagsøgeren har imidlertid ikke udviklet noget særskilt argument i forhold til dem, der er behandlet ovenfor. Klagepunktet er derfor ugrundet. Under alle omstændigheder henviser Retten til ovenstående redegørelser.

- 164 På baggrund af ovenstående betragtning skal ulovlighedsindsigelsen mod artikel 2 i DGE 43 og artikel 3, 6, 7, 9, 10, 12 og 13 i DGE 45 forkastes.

Den anden ulovlighedsindsigelse mod artikel 6 og 7 i DGE 45, sammenholdt med Meddelelser fra Administrationen nr. 99-2002, som pålægger et gennemsnitsmål, der begrænser generaldirektoraternes skønsbeføjelse

Parternes argumenter

- 165 Sagsøgeren har fremsat en ulovlighedsindsigelse mod artikel 6 og 7 i DGE 45, sammenholdt med *Meddelelser fra Administrationen* nr. 99-2002. Sagsøgeren har støttet dette anbringende på en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, ligebehandlingsprincippet og princippet om ret til en karriere.
- 166 Sagsøgeren er af den opfattelse, at de pågældende bestemmelser fastsætter generaldirektoraternes antal MP og PPGD. For det første opfordres de til ikke at overskride et »gennemsnitsmål« på 14 MP for hver lønklasse, og enhver overskridelse af dette gennemsnit med mere end 1 point medfører en tilsvarende nedsættelse af det antal PPGD, de tildeles. For det andet er der ingen mulighed for at tildele generaldirektoraterne mere end 2,5 PPGD pr. tjenestemand. Sagsøgeren er af den opfattelse, at dette antal er bindende. De begrænser generaldirektoraternes vurderingsfrihed og hindrer effektiv sammenligning af fortjenesterne hos de tjenestemænd, der kan forfremmes. Muligheden i artikel 6, stk. 1, i DGE 45 for at anmode om en fravigelse af dette gennemsnitsmål afhjælper ikke på tilstrækkelig vis denne gabestok, fordi den afhænger af hvert generaldirektorats initiativ, fordi den er villkårlig, og fordi den skal tillades af forfremmelsesudvalgene, mens det udelukkende

er ansættelsesmyndigheden, der har afgørelsesbeføjelsen på forfremmelsesområdet. Det ovennævnte antal har den virkning, at forfremmelseslisten mere afhænger af den af hvert generaldirektorat iværksatte »strategi« end af en reel sammenligning mellem de ansattes fortjenester.

- 167 Kommissionen har svaret, at *Meddelelser fra Administrationen* nr. 99-2002 ikke fastsætter et gennemsnitsmål på 14 point. Formålet med dette gennemsnit er legitimt. Det består ikke i at begrænse vurderingsfriheden hos den ansvarlige for bedømmelsen i individuelle tilfælde, men snarere at undgå en generel inflation i karaktererne, som fører til deres devaluering. Dette gennemsnit er herudover ikke bindende. En overskridelse, der er under 15 point, får ingen følger. Derefter nedsættes antallet af PPGD, medmindre der opnås en fravigelse. Denne mulighed for i henhold til artikel 6, stk. 1, i DGE 45 at opnå en fravigelse, udgør endelig en løsning på de problemer, der følger af eksistensen af en kvote på 2,5 PPGD pr. ansat og af den eventuelle koncentration af meget dygtige tjenestemænd i visse generaldirektorater.

Rettens bemærkninger

- 168 Det bemærkes, at ansættelsesmyndigheden inden for sin vide skønsbeføjelse kan foretage sammenligningen af kvalifikationer i henhold til den procedure eller fremgangsmåde, den finder mest hensigtsmæssig (jf. præmis 131 ovenfor).
- 169 Således som det er præciseret i meddelelse SEK(2001) 1967, »markerer den nye forfremmelsesprocedure et brud med fortiden«. Under hensyn til den tidligere konstaterede store uensartethed i de forskellige generaldirektoraters evaluering af tjenestemænd og ansættelsesmyndighedens deraf følgende vanskelighed med at foretage en sammenligning af alle de pågældende tjenestemænds fortjenester ønskede Kommissionen, også af hensyn til overholdelsen af ligebehandlings-

princippet, en mere objektiviseret faglig evaluering af personalet med henblik på at gøre forfremmelsesordningen så retfærdig som muligt. Dette formål er omsat i en kvantifikation af fortjenesten gennem en pointordning og gennem bestemmelser i DGE 45, der skal sikre en overensstemmelse i tildelingen af disse point i hele Kommissionen.

- 170 Artikel 6, stk. 1, i DGE 45 bestemmer således, at generaldirektoraterne har et antal PPGD svarende til 2,5 gange antallet af de tjenestemænd, som er i lønklasser, hvor der stadig kan gives en forfremmelse, og som har en stilling i det pågældende generaldirektorat. Denne samme bestemmelse anfører videre, at »[d]e GD'er, for hvilke det gennemsnitlige antal tildelte [MP] for en given lønklasse overstiger det antal, Kommissionen har opstillet som mål, med mere end et point, [imidlertid vil] få [...] nedsat deres antal [PP] med et antal, der nøje svarer til overskridelsen«. *Meddelelser fra Administrationen* nr. 99-2002 præciserer, at »generaldirektoraterne opfordres til at evaluere deres personale under overholdelse af gennemsnittet på 14 [MP] ud af 20 (benævnt »gennemsnitsmålet«). Dette gennemsnit på 14 skal overholdes for hver lønklasse på alle niveauer i hvert generaldirektorat«. *Meddelelser fra Administrationen* præciserer i øvrigt, at »de generaldirektorater, der for en given lønklasse [har nået] et gennemsnit på mere end 15, straffes. Straffen består i en nedsættelse af det antal [PP], som [generaldirektoratet] tildeles for hver lønklasse for forfremmelsesrunden«.
- 171 Det bemærkes desuden, at artikel 6, stk. 1, i DGE 45 bestemmer, at når generaldirektoraterne begrundes overskridelsen, har de mulighed for at forelægge sagen for forfremmelsesudvalget, som i undtagelsestilfælde kan træffe afgørelse om hel eller delvis annullation af nedsættelsen.
- 172 I modsætning til sagsøgerens påstande kan hverken eksistensen af kvoter for PPGD eller gennemsnitsmålet efter deres art begrænse generaldirektoraternes vurderingsfrihed i et omfang, der er i strid med vedtægtens artikel 45, ligebehandlingsprincippet og princippet om ret til en karriere. Det forekommer tværtimod, at disse to mekanismer efter deres art begunstiger det effektive udtryk for en repræsentativ evaluering af tjenestemændenes fortjenester samtidig med, at det højeste niveau af sammenligning mellem evalueringerne i alle Kommissionens generaldirektorater

sikres og dermed ligebehandling af tjenestemændene, således som sagsøgeren udtrykkeligt har krævet. Det skal herved bemærkes, at i praksis skal denne sammenligning af fortjenesterne ske på lige vilkår på grundlag af sammenlignelige informations- og oplysningskilder (jf. bl.a. Rettens dom i sagen Tsirimokos mod Parlamentet, nævnt i præmis 130 ovenfor, præmis 21, og dom af 21.9.1999, sag T-157/98, Oliveira mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 163, og II, s. 851, præmis 35).

- 173 For så vidt angår kvoten for PPGD svarer den til det generelle formål med PP, som er blandt tjenestemændene at adskille dem, der har ydet den bedste indsats, med henblik på at øge deres chancer for forfremmelse (jf. præmis 4 ovenfor). En begrænsning af antallet af point kan nemlig efter sin art indebære, at generaldirektoraterne foretager en sådan udvælgelse. Dette formål kan i sig selv sammenlignes med vedtægtens artikel 45, ligebehandling og retten til en karriere.
- 174 Hvad angår gennemsnitsmålet bemærkes, at ovennævnte instrument ikke pålægger generaldirektoraterne en absolut pligt til at overholde dette mål, men tilskynder dem til at gøre det.
- 175 Det forhold, at generaldirektoraterne tager det gennemsnitsmål, der er angivet over for dem, i betragtning, betyder dog på ingen måde, at deres vurderingsfrihed er begrænset i et omfang, der er i strid med vedtægtens artikel 45, ligebehandlingsprincippet og princippet om ret til en karriere.
- 176 For det første udtrykker dette gennemsnit nemlig på matematisk vis vurderingen af en gennemsnitstjenestemands præstationer. Det begrænser ikke bedømmernes mulighed for at adskille de individuelle vurderinger af hver tjenestemands præstationer alt efter, om de ligger under eller over dette gennemsnit. De grænser, der er opstillet i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 99-2002, ændrer ikke denne konstatering. *Meddelelser fra Administrationen* anbefaler alene de ansvarlige for bedømmelsen at forbeholde 1) tjenestemænd, der fortjener en hurtig forfremmelse,

karaktererne fra 17-20, 2) tjenestemænd, der fortjener en sædvanlig forfremmelse, karaktererne fra 12-16, og 3) tjenestemænd, der skal forbedre deres præstationer, og som ikke kan forfremmes i den pågældende forfremmelsesrunde, karaktererne under 10. De samme *Meddelelser fra Administrationen* angiver, at »en karakter mellem 17 og 20 gives til ca. 15% af tjenestemændene, en karakter mellem 12 og 16 til ca. 75% af tjenestemændene og en karakter mellem 10 og 11 til ca. 10%«. Disse grænser følger imidlertid udelukkende af en iagttagelse af den måde, hvorpå forfremmelserne samlet set er sket tidligere. De er kun vejledende og ikke bindende. Endvidere er ovennævnte grænser i modsætning til gennemsnitsmålet ikke selv genstand for tilskyndelse. Der er ingen følger af deres manglende overholdelse. Det følger heraf, at gennemsnitsmålet, endog sammen med disse grænser, ikke hindrer bedømmerne i at have en stor bredde i deres karaktergivning.

¹⁷⁷ Herudover forbyder DGE 43 og DGE 45 ikke anvendelsen af karakterer, der indeholder decimaler. Artikel 4, stk. 4, i DGE 43 forudsætter udtrykkeligt anvendelsen af halve point, og *Meddelelser fra Administrationen* nr. 99-2002 foreslår en karakter mellem »10 og 11« til tjenestemænd, der fortjener en langsom forfremmelse. Bedømmerne er derfor i stand til at nuancere deres vurdering af tjenestemændene.

¹⁷⁸ Den omstændighed, at alle pointene står til bedømmernes rådighed, adskiller den ordning, der blev indført med artikel 6, stk. 1, i DGE 45, og med *Meddelelser fra Administrationen*, fra den ordning, som blev erklæret ugyldig ved Rettens dom af 30. september 2003, Tatti mod Kommissionen (sag T-296/01, Sml. Pers. I-A, s. 225, og II, s. 1093). Denne ordning var for det første bindende. Herudover forbandt den et gennemsnit med et loft på 30 point, der lå under det maksimum på 50 point, der teoretisk kunne opnås.

- 179 For det andet gør angivelsen af et gennemsnitsmål på 14 ud af 20 det muligt at forebygge risikoen for inflation i karaktererne. Denne inflation ville nemlig indebære en nedsættelse af det antal point, som bedømmerne faktisk kunne anvende, og dermed skade funktionen med karaktergivningen, som er så loyalt som muligt at afspejle fortjenesterne hos de tjenestemænd, der får karakterer, og dermed tillade en effektiv sammenligning. Den anfægtede ordning forpligter tværtimod de ansvarlige for bedømmelsen til at foretage en strengere sammenligning af hver tjenestemands individuelle fortjenester.
- 180 For det tredje gør angivelsen af et gennemsnitsmål det ligeledes muligt at nedsætte risikoen for en uoverensstemmelse mellem de gennemsnitskarakterer, som de forskellige generaldirektorater anvender, der ikke er begrundet i objektive betragtninger forbundet med fortjenesterne hos de tjenestemænd, der får karakterer. Det beskytter således tjenestemændene mod forskelsbehandling alt efter, om de tilhører det ene eller det andet generaldirektorat.
- 181 For det fjerde tager ordningen med et gennemsnitsmål hensyn til den virkelighed, der oftest er blevet iagttaget, nemlig en ensartet vurdering af de tjenestemænd, der får karakterer, på grund af et gennemsnitligt fortjenestniveau. Kommissionen har derfor af denne statistiske iagttagelse kunnet udlede, at fastsættelsen af et gennemsnitsmål, der er repræsentativt for dette gennemsnit, efter al sandsynlighed ikke ville tilsidesætte bedømmernes vurderingsfrihed.
- 182 Sagsøgeren har imidlertid anført, at gennemsnitsmålet medfører problemer i de tjenestegrene, hvor særdeles dygtige ansatte er koncentreret.
- 183 Artikel 6, stk. 1, i DGE 45 gør det imidlertid muligt for generaldirektoraterne at forkaste gennemsnitsmålet, når deres særlige situation ikke er sammenfaldende med den fælles virkelighed. Der er nemlig ikke knyttet nogen følger til en overskridelse af gennemsnitsmålet med 1 point. Hvis overskridelsen er på mere end 1 point, kan det pågældende generaldirektorat herudover forelægge sagen for forfremmelsesudval-

get, som i undtagelsestilfælde kan træffe afgørelse om hel eller delvis annullation af nedsættelsen af antallet af PP i tilfælde af en sådan overskridelse, såfremt generaldirektoratet gyldigt begrundet overskridelsen. En sådan koncentration af særdeles dygtige tjenestemænd udgør imidlertid åbenbart en sådan begrundelse.

- 184 Sagsøgeren har ligeledes påstået, at den ovennævnte fravigelse ikke udgør et »tilstrækkeligt hjælpemiddel«, i det omfang den afhænger af generaldirektoraternes initiativ, og at tildelingen er omfattet af forfremmelsesudvalgets skønsbeføjelse og ikke ansættelsesmyndighedens, som er den eneste, der har en skønsbeføjelse på forfremmelsesområdet.
- 185 Ud over at det kan fastslås, at der slet ikke er nogen argumentation til støtte for kritikken af generaldirektoraternes initiativ, bemærkes, at dette initiativ forekommer helt berettiget og logisk i forbindelse med en ordning, der kan føre til en nedsættelse af det antal PPGD, der tildeles selve generaldirektoraterne og ikke en bestemt tjenestemand.
- 186 For så vidt angår forfremmelsesudvalgenes »skøns«-beføjelse bemærkes, at i henhold til vedtægtens artikel 45, stk. 1, første punktum, sker forfremmelse efter ansættelsesmyndighedens afgørelse efter en sammenligning af fortjenesterne for de tjenestemænd, der kan forfremmes, i henhold til den procedure eller fremgangsmåde, den måtte finde mest hensigtsmæssig. I denne henseende kan forfremmelsesudvalgets afgørelse om hel eller delvis annullation af nedsættelsen af antallet af PPGD efter en overskridelse af gennemsnitsmålet ikke ligestilles med den ovennævnte afgørelse om forfremmelse. Forfremmelsesudvalgets afgørelse er omfattet af den nye forfremmelsesordning, som defineret af ansættelsesmyndigheden, og den kan derfor ikke gyldigt afsluttes uden hensyntagen til de beføjelser, som vedtægten giver denne myndighed.

- 187 Det bemærkes endelig, at artikel 13 i DGE som supplement til de samlede aritmetiske mekanismer i artikel 6, stk. 1, i DGE 45 bestemmer, at enhver tjenestemand kan indgive en administrativ klage med henblik på, at ansættelsesmyndigheden giver ham et eller flere APP »ud over GD'ernes [...] tildeling«. Ifølge *Meddelelser fra Administrationen* nr. 82-2003 har ansættelsesmyndigheden således tildelt 155 APP til tjenestemænd i lønklasse A, der har indgivet en sådan klage.
- 188 Sammenholdelsen af artikel 6, stk. 1, og artikel 13 i DGE 45 kendetegner ligevægten i den nye forfremmelsesordning, som skal give ansættelsesmyndigheden et bedre grundlag for at foretage sammenligningen mellem fortjenesterne hos alle de tjenestemænd, der kan forfremmes i den pågældende lønklasse, ved at sikre den størst mulige overensstemmelse mellem vurderingerne hos de forskellige general-direktorer i Kommissionen.
- 189 Det forekommer således, at antallet i artikel 6, stk. 1, i DGE 45 og i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 99-2002 — i modsætning til det af sagsøgeren anførte — på ingen måde udelukker en effektiv sammenligning af fortjenesterne hos de tjenestemænd, der kan forfremmes, og ikke i sig selv indebærer et valg mellem »strategier«, der er uforenelig med vedtægtens artikel 45 og principperne om lighed og om ret til en karriere. Et sådant valg ville alene skyldes en forkert iværksættelse af DGE 45.
- 190 Det følger af det anførte, at ulovlighedsindsigelsen skal forkastes, hvorved bemærkes, at den omstændighed, at Kommissionen har ændret de gældende regler fra forfremmelsesåret 2004, ikke har nogen som helst indflydelse på lovligheden af den ordning, der blev indført for den forudgående forfremmelsesrunde.

Den tredje ulovlighedsindsigelse mod artikel 12 i DGE 45, hvorved ancienniteten tillægges en overdreven vægt, er upræcis og ikke tager hensyn til ansættelsesmyndighedens kompetence

- 191 Sagsøgeren har fremsat en ulovlighedsindsigelse mod artikel 12 i DGE 45. De overgangsbestemmelser, den indeholder, er i strid med vedtægtens artikel 45. Sagsøgeren har for det første anfægtet deres karakter af overgangsbestemmelser. Sagsøgeren har dernæst anført, at ancienniteten i lønklassen herved tillægges afgørende karakter. Sagsøgeren har endelig anfægtet forfremmelsesudvalgenes kompetence til at tildele OPPFU.

Artikel 12 i DGE 45's karakter af overgangsbestemmelse

— Parternes argumenter

- 192 Sagsøgeren har bestridt, at artikel 12 i DGE 45 har karakter af overgangsbestemmelse, idet artikel 13 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægtens artikel 45, der blev vedtaget den 24. marts 2004, i det væsentlige opretholdt kategorien OPPGD og fuldt ud har opretholdt kategorien OPPFU.
- 193 Kommissionen har svaret, at artikel 12 i DGE 45 indfører en overgangsordning, der løbende er blevet ophævet i takt med de ændringer, der blev foretaget i ovennævnte gennemførelsesbestemmelser den 24. marts 2004.

— Rettens bemærkninger

- 194 Det fastslås, at artikel 12, stk. 3, første punktum, i DGE 45 bestemmer, at »[d]er vil blive indført overgangsordninger, således at der kan tages behørigt hensyn til tidligere fortjenester«. Disse ordninger er defineret i artikel 12, stk. 3, litra a) og b), i DGE 45. Ifølge fodnote 5 i DGE 45 vedrører artikel 12 »første forfremmelsesrunde i 2003«. Deres karakter af overgangsbestemmelser er således fastslået. Den omstændighed, at visse bestemmelser i artikel 12 efterfølgende er blevet forlænget, kan ikke påvirke deres lovlighed, som skal vurderes i forhold til bestemmelsen, således som den er blevet anvendt.
- 195 Klagepunktet vedrørende artikel 12's karakter af overgangsbestemmelse skal derfor forkastes.

Den påståede afgørende karakter, som tillægges anciennitet i lønklassen ved OPP

— Parternes argumenter

- 196 Sagsøgeren har anført, at i henhold til artikel 12, stk. 3, litra a), første punktum, i DGE 45 tildeles OPPGD i henhold til ancienniteten i lønklassen, uanset tjenestemændenes fortjenester. Disse er af afgørende karakter. Sagsøgeren har nemlig anført, at OPPGD kan udgøre op til 7 point, mens MP i praksis kun kan udgøre 3 point, eller, som de generelt befinder sig, mellem 13 og 16 point. Det følger imidlertid af vedtægtens artikel 45, at anciennitet i lønklassen kun kan tillægges subsidiær betydning.

- 197 Sagsøgeren har tilføjet, at behovet for at organisere overgangen fra en forfremmelsesordning til en anden ikke kan begrunde denne bestemmelse. Sagsøgeren har herved anført, at Parlamentet og Domstolen har indført ordninger med konvertering af tidligere karaktergivning til karakterpoint, der er mindre skadelige for reglen om forfremmelse efter fortjeneste. Sagsøgeren har endelig anført, at Kommissionen burde have taget hensyn til tidligere fortjenester og have anvendt den eksisterede metode med gennemsnittet af de analytiske vurderinger, som findes i bedømmelsesudtalelserne. Mekanismen med OPPGD, som forøger ancienniteten i lønklassen, går derfor ud over det, der er nødvendigt for at sikre den korrekte overgang fra den gamle ordning til den nye.
- 198 Sagsøgeren er dernæst af den opfattelse, at artikel 12, stk. 3, litra a), andet punktum, i DGE 45 i det væsentlige kan kritiseres på samme vis. Sagsøgeren har også fastslået, at denne bestemmelse ikke fastsætter præcise kriterier for tildeling af OPPFU. Afgørelserne om forfremmelse kan således »træffes ved vilkårlige og ubegrundede afgørelser, som er i strid med vedtægtens artikel 45, princippet om ret til en karriere og ligebehandlingsprincippet«.
- 199 Sagsøgeren har desuden anført, at artikel 12, stk. 3, litra b), i DGE 45 tilsidesætter vedtægtens artikel 45, stk. 1. Ifølge en dom fra Domstolen afsagt den 13. december 2001, *Cubero Vermurie mod Kommissionen* (sag C-446/00 P, Sml. I, s. 10315, præmis 36), er vedtægtens artikel 45 til hinder for automatisk forfremmelse af tjenestemænd, som ved det foregående års forfremmelsesprocedure var opført blandt de mest forfremmelsesværdige, men som ikke blev forfremmet. Sagsøgeren har tilføjet, at *Meddelelser fra Administrationen* nr. 18-2003 tilbyder et tillæg på 4 SSPP til hvert generaldirektorat, som giver mindre end 6 PPGD til en sådan tjenestemand. PPGD udgør imidlertid ikke en pålidelig indikator for fortjeneste. Anciennitet i lønklassen belønnes derfor atter.
- 200 Kommissionen har anført, at den omtvistede forfremmelsesprocedure tilsigter at belønne tidligere fortjeneste. Kommissionen har understreget, at en tjenestemand ikke kan opnå mere end 7 OPPGD, hvilket svarer til højest syv år i lønklassen. Denne grænse tilsigter at undgå at favorisere dem, hvis karriere er særligt langsom.

- 201 Kommissionen har dernæst anført, at det følger af *Meddelelser fra Administrationen* nr. 82-2003, at OPPFU skal kompensere for eventuelle ulemper forbundet med overgangen fra den gamle til den nye ordning, der ellers ikke tages tilstrækkeligt hensyn til.
- 202 Kommissionen har vedrørende SSPP også anført, at princippet i dommen i sagen Cubero Vermurie mod Kommissionen, jf. præmis 199 ovenfor, er irrelevant i denne sag. Den praksis, som denne dom censurerede, bestod nemlig i automatisk forfremmelse af tjenestemænd, som ved det foregående års forfremmelsesprocedure var opført blandt de mest forfremmelsesværdige. SSPP er derimod blot en kategori af PP i henhold til DGE 45. De er desuden ikke blandt de vigtigste, i det omfang de ikke kan overstige 4 point. Dommen i sagen Cubero Vermurie mod Kommissionen angav imidlertid klart, at institutionen under en forfremmelsesprocedure kan tage hensyn til det forhold, at en tjenestemand figurerer på listen over ikke forfremmede.
- 203 Endelig har Kommissionen anført, at den ikke har anvendt en ordning med konvertering af karaktergivning til point på grund af de vanskeligheder, der følger af en utilstrækkelig harmonisering i de tidligere bedømmelsesudtalelser.

— Rettens bemærkninger

- 204 Det skal indledningsvis bemærkes, at det er korrekt ved ændring af et regelsæt at indføre nye situationer på en given dato ved at tage hensyn til de tidligere situationer. I den foreliggende sag tilkommer det ansættelsesmyndigheden i overgangsfasen at tilpasse ændringen af reglerne om forfremmelse af tjenestemænd ved at tage hensyn til de krav, der følger med overgangen fra en forvaltningsmåde til en anden.

- 205 Den nye forfremmelsesordning trådte i kraft i forfremmelsesåret 2003, og overgangsbestemmelserne blev derfor fastsat i artikel 12, stk. 3, i DGE 45 med henblik på at tage hensyn til den fortjeneste, som de tjenestemænd, der stadig var ansat i Kommissionen, havde kumuleret på det tidspunkt, ordningen trådte i kraft. Disse bestemmelser omfatter tildeling af forskellige overgangspoint til disse tjenestemænd.
- 206 Artikel 12, stk. 3, litra a), første punktum, i DGE 45 bestemmer, at tjenestemændene tildeles et OPPGD pr. antal år i lønklassen, dog højest 7 OPPGD. Således som Kommissionen har anført, kan årene i en lønklasse tages i betragtning som en objektiv indikator, men udelukkende delvist som en tjenestemand's akkumulerede fortjeneste. Det er imidlertid ubestridt, at generaldirektoraterne ikke i denne henseende råder over nogen skønsbeføjelse, og at antallet af OPPGD, som en tjenestemand tildeles, nødvendigvis svarer til ancienniteten i lønklassen, dog højest syv år.
- 207 Artikel 12, stk. 3, litra a), andet punktum, i DGE 45 gør det muligt at tildele højest 2 OPPFU pr. tjenestemand. Ifølge *Meddelelser fra Administrationen* nr. 82-2003 og Kommissionens svar på Rettens spørgsmål er disse OPPFU indført med henblik på retfærdigt at løse de specifikke problemer forbundet med overgangen fra den gamle til den nye ordning. I øvrigt er dette særlige formål med OPPFU nødvendigvis omfattet af formålet med alle de overgangspoint, som de er en del af, nemlig hensyntagen til den fortjeneste, som en tjenestemand har akkumuleret siden sin seneste forfremmelse. Artikel 12, stk. 3, litra a), andet punktum, i DGE 45 tilsidesætter derfor ikke i sig selv vedtægtens artikel 45. Det forhold, at tildelingen af OPPFU, således som sagsøgeren har påstået, kan føre til vilkårlige forfremmelser, følger af den individuelle anvendelse af artikel 12 i DGE 45 og ikke af ordningens ulovlighed.
- 208 Endelig giver artikel 12, stk. 3, litra b), i DGE 45 generaldirektoraterne efter *Meddelelser fra Administrationen* nr. 18-2003 og 34-2003 mulighed for at tildele op til 4 SSPP til tjenestemænd, der er blevet foreslået til forfremmelse det foregående år, men som ikke blev forfremmet.

- 209 Det skal i denne henseende bemærkes, at ansættelsesmyndigheden i princippet har ret til ved sammenligningen af fortjenester at tage hensyn til, at en tjenestemand allerede var foreslået til forfremmelse i et foregående år, såfremt han fortsat fortjener en forfremmelse, og at hans fortjenester bedømmes i forhold til fortjenesterne hos de andre kandidater til forfremmelse (Domstolens dom af 9.11.2000, sag C-207/99 P, Kommissionen mod Hamptaux, Sml. I, s. 9485, præmis 19, og dommen i sagen Casini mod Kommissionen, nævnt i præmis 130 ovenfor, præmis 69 og 70). En praksis, der består i den automatiske forfremmelse af en tilbageværende fra det forudgående forfremmelsesår, tilsidesætter derimod princippet om sammenligning af fortjenesterne hos de tjenestemænd, der kan forfremmes, således som det fremgår af vedtægtens artikel 45 (dommen i sagen Tenreiro mod Kommissionen, nævnt i præmis 130 ovenfor, præmis 82).
- 210 Det er i denne sag ubestridt, at SSPP kun udgør en af fem kategorier af PP, og at deres tildeling ikke automatisk fører til en forfremmelse. Herudover følger det af artikel 12, stk. 3, første afsnit, litra b), i DGE 45, sammenholdt med *Meddelelser fra Administrationen* nr. 18-2003, at tildelingen af SSPP er underlagt en dobbelt betingelse. Det præciseres således i *Meddelelser fra Administrationen*, at tjenestemænd, der er blevet foreslået til forfremmelse, men som ikke blev forfremmet i forfremmelsesåret 2002, »kan modtage op til 4 [SSPP] på betingelse af, at de modtager mindst [6 PP], og at resultatet af sammenligningen af fortjenester bekræftes«. Det følger heraf, at SSPP tildeles tjenestemænd, som er foreslået, men ikke blev forfremmet i forfremmelsesåret 2002, og som fortsat har de samme fortjenester eller endog større fortjenester, og dette efter en sammenligning af deres fortjenester i forhold til de andre kandidater til forfremmelse.
- 211 Ovennævnte forpligtelse til at have opnået mindst 6 PPGD, hvilket krav sagsøgeren og Kommissionen er enige om, indebærer nemlig, at alene de tjenestemænd, som har ydet en særlig indsats, kan modtage SSPP. Det skal bemærkes, at PPGD honorerer særlige fortjenester, der fremgår af de pågældende tjenestemænds KUR, og at angivelsen af vurderingerne »mangelfuldt« eller »utilfredsstillende« i KUR udelukker enhver mulighed for, at den pågældende tjenestemand kan modtage PP. Det må derfor konkluderes, at artikel 12, stk. 3, første afsnit, litra b), i DGE 45, sammenholdt med *Meddelelser fra Administrationen* nr. 18-2003, ikke er i strid med vedtægtens artikel 45, og at sagsøgerens kritik derfor er ugrundet.

- 212 Det følger af ovenstående betragtninger, at kun betingelserne for tildeling af OPPGD omfatter en hensyntagen til ancienniteten i lønklassen i strid med de regler, der sædvanligvis regulerer forfremmelsesprocedurerne.
- 213 Sagsøgerens kritik skal imidlertid vurderes under hensyn til, at den anfægtede bestemmelse ved en undtagelse har karakter af en overgangsforanstaltning. De krav, der følger med overgangen fra en forvaltningsmåde til en anden for så vidt angår tjenestemænds karriere, kan pålægge forvaltningen midlertidigt og inden for visse grænser at forkaste den strenge anvendelse af regler og principper af vedvarende værdi, som sædvanligvis finder anvendelse på de pågældende situationer. Sådanne forkastelser skal imidlertid være begrundet i et tvingende behov forbundet med overgangen, og hverken varigheden eller rækkevidden kan gå ud over det, der er nødvendigt for at sikre en korrekt overgang fra en ordning til en anden (Rettens dom af 11.2.2003, sag T-30/02, Leonhardt mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 41, og II, s. 265, præmis 51).
- 214 I denne sag indebærer vedtagelsen af en ordning, der er kendetegnet ved en kvantifikation af fortjenesten og ved behovet for fra forfremmelsesåret 2003 at opnå en vis tærskel svarende til et kumuleret antal MP og PP for at kunne forfremmes, en hensyntagen til de fortjenester, som tjenestemændene har akkumuleret siden deres seneste forfremmelse, i form af tildeling af et vist antal point og i henhold til en metode, som overholder ligebehandlingsprincippet.
- 215 Den foranstaltning, der består i den automatiske tildeling af OPPGD i henhold til ancienniteten i lønklassen, svarer til dette tvingende behov forbundet med overgangen, og bestemmelserne i DGE 45, som begrænser rækkevidden, gør det muligt at konkludere, at ansættelsesmyndigheden ikke er gået ud over det, der var uomgængeligt nødvendigt for at sikre en korrekt overgang fra en ordning til en anden.
- 216 For det første begrænser DGE 45 artikel 12's gyldighedsperiode til forfremmelsesåret 2003.

- 217 For det andet tillægger artikel 12, stk. 3, litra a), første punktum, i DGE 45 OPPFU meget lille vægt, eftersom disse ikke kan overstige syv point ud af et samlet maksimum på 45 kumulerede MP og PP. Det skal herved bemærkes, at enhver tjenestemand kan modtage en karakter mellem 0 og 20, som derefter omdannes til MP. Det forhold, at tjenestemændene i Juridisk Tjeneste ifølge sagsøgeren har modtaget mellem 12 og 16 MP, er ikke relevant ved bedømmelsen af lovligheden af artikel 12 i DGE 45.
- 218 For det tredje bestemmer artikel 10, stk. 2, i DGE 45, at en tjenestemand for at kunne forfremmes skal have opnået mindst 10 MP i sin seneste KUR. Denne bestemmelse relativiserer også virkningerne af en hensyntagen til ancienniteten i lønklassen, idet der fastsættes, herunder for overgangsperioden i forfremmelsesåret 2003, et fast grundlag for forfremmelsen forbundet med fortjenesten hos den tjenestemand, der kan forfremmes.
- 219 Det følger heraf, at artikel 12, stk. 3, i DGE 45 ikke i sig selv tillægger ancienniteten i lønklassen en afgørende rolle, og at foranstaltningen med tildeling af OPPGD ikke kan anses for at gå ud over den beføjelse, som ansættelsesmyndigheden har til i overgangsperioden at tilpasse reglerne om forfremmelse af tjenestemænd.
- 220 Det skal tilføjes, at Kommissionen ikke har nogen forpligtelse til som ordning med konvertering af tidligere karaktergivning at vedtage den ordning, der karakteriseres som gennemsnittet af de analytiske vurderinger, eller den ordning, som Parlamentet og Domstolen har indført, og som hævdes at være mindre skadelig for reglen om forfremmelse efter fortjeneste. Ændringen af de gældende metoder for forfremmelse af tjenestemænd har hypotetisk til formål at afhjælpe visse ulemper, der følger af de tidligere reglers anvendelse. Den er derfor en følge af en sådan reformproces, som forvaltningen kan bedømme med den herfor nødvendige handlingsmargin (jf. i denne retning Domstolens dom af 1.7.1976, sag 62/75, Wind mod Kommissionen, Sml. s. 1167, præmis 17, og Rettens dom af 13.7.1995, sag T-557/93, Rasmussen mod

Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 195, og II, s. 603, præmis 20), og på en given dato at lade vurderingen af tjenestemænds fortjenester hvile på nye grundlag. Det kan ikke kræves, at forvaltningen samlet — og identisk — tager hensyn til de karakterer, tjenestemænd har fået under den tidligere ordning, i forbindelse med den nye ordning, da dette næsten uundgåeligt vil medføre, at reformen af forfremmelsesmåden fratages enhver praktisk rækkevidde, og dette selv om de ansatte ikke har ret til at kræve det gældende regelsæt opretholdt (jf. i denne retning dommen i sagen Leonhardt mod Parlamentet, nævnt i præmis 213 ovenfor, præmis 55).

- 221 Under alle omstændigheder kan eksistensen af andre overgangsordninger ikke i sig selv bevise, at Kommissionen har overskredet de gældende grænser ved vedtagelsen af artikel 12 i DGE 45.
- 222 Dette led af anbringendet skal følgelig forkastes.

Forfremmelsesudvalgenes manglende kompetence til at tildele OPPFU

— Parternes argumenter

- 223 Sagsøgeren har anført, at artikel 12, stk. 3, litra a), andet punktum, i DGE 45 har givet forfremmelsesudvalgene beføjelse til at tildele OPPFU, hvilket er i strid med vedtægtens artikel 45, som forbeholder ansættelsesmyndigheden kompetencen til at forfremme tjenestemændene.
- 224 Kommissionen har svaret, at forfremmelsesudvalgenes rolle udelukkende er at foreslå ansættelsesmyndigheden at tildele OPPFU og ikke selv at tildele dem.

— Rettens bemærkninger

- 225 Retten har allerede fastslået (jf. præmis 84 ovenfor), at artikel 12, stk. 3, litra a), andet punktum, i DGE 45 skal fortolkes i lyset af artikel 2 i DGE 43, artikel 10 og artikel 14, stk. 4, i DGE 45, hvorefter forfremmelsesudvalgene kun fremsætter forslag til ansættelsesmyndigheden, som er den eneste, der kan træffe afgørelse. Forfremmelsesudvalgene foreslår derfor udelukkende ansættelsesmyndigheden at tildele OPPFU. Det følger heraf, at klagepunktet er ugrundet.
- 226 Det følger af det ovenfor anførte, at artikel 12 i DGE 45 ikke tilsidesætter vedtægtens artikel 45.
- 227 Sagsøgerens ulovlighedsindsigelse mod artikel 12 i DGE 45 skal følgelig forkastes som ugrundet.

Fjerde ulovlighedsindsigelse mod artikel 9 og bilag I, punkt 1-3, 5 og 6, i DGE 45, som medfører en overvurdering af visse præstationer

Parternes argumenter

- 228 Sagsøgeren har fremsat en ulovlighedsindsigelse mod artikel 9 og bilag I, punkt 1-3, 5 og 6, i DGE 45, idet han har støttet sig på en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, ligebehandlingsprincippet og princippet om ret til en karriere.

- 229 Sagsøgeren har påstået, at de opgaver, der anerkendes med PPSO i bilag I, punkt 1-3, 5 og 6, i DGE 45, indebærer en dobbelt anvendelse af de aktiviteter, der begrundes i tildelingen af MP og PPGD, således at de overvurderes.
- 230 Sagsøgeren har for det første udledt denne dobbelte anvendelse af artikel 7, stk. 3, i DGE 45, af artikel 5, stk. 5, litra a) og b), i DGE 43 og af Kommissionens afgørelse af 6. december 2002 om den særlige fremgangsmåde for bedømmelsen af tjenestemænd og udstationerede midlertidigt ansatte samt personalerepræsentanter. Disse bestemmelser indeholder særregler om karaktergivning til udstationerede tjenestemænd, der er personalerepræsentanter, og tildeling til dem af PPGD. For det andet har sagsøgeren anført, at artikel 5, stk. 5, litra c), i DGE 43 underlægger karaktergivningen til andre valgte, udpegede eller delegerede personalerepræsentanter høring af en ad hoc-evalueringsgruppe. For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at funktionerne for forvaltningens repræsentanter i de organer, der er omfattet af bilag I til DGE 45, er en integreret del af de pågældende tjenestemænds sædvanlige opgaver.
- 231 Kommissionen har svaret, at udtrykkene i artikel 9 i DGE 45 udtrykkeligt udelukker enhver »dobbelt medtælling« af aktiviteter, der favoriserer visse tjenestemænd.
- 232 Endvidere har Kommissionen anført, at intet medlem af Juridisk Tjeneste, der blev forfremmet i 2003, har modtaget PPSO for repræsentationsopgaver eller for at have været medlem af et organ, der er omfattet af bilag I til DGE 45. Kommissionen har heraf udledt, at sagsøgeren ikke har interesse i at anfægte lovligheden af anvendelsen af ovennævnte bestemmelser i visse særlige tilfælde.

Rettens bemærkninger

- 233 Det skal først og fremmest bemærkes, at en ulovlighedsindsigelse kun kan antages til realitetsbehandling, hvis der er tale om, at den generelle retsakt, hvis lovlighed

anfægtes, skal finde anvendelse, direkte eller indirekte, på de omtvistede faktiske forhold, og at der er en direkte retlig sammenhæng mellem den anfægtede individuelle beslutning og den generelle retsakt (Rettens dom af 3.2.2000, sag T-60/99, Townsend mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 11, og II, s. 45, præmis 53, og af 22.4.2002, sag T-343/02, Schintgen mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 133, og II, s. 605, præmis 25).

234 I denne sag er det ubestridt, at sagsøgeren ikke har modtaget nogen PPSO trods en udtrykkelig anmodning herom (jf. præmis 28 ovenfor), hvilket han har anfægtet under denne sag (jf. præmis 308 nedenfor).

235 Under disse omstændigheder må det antages, at afgørelserne om fastsættelse af sagsøgerens samlede antal forfremmelsespoint til 20 og om afslag på forfremmelse støttes på artikel 9 og bilag I i DGE 45, og at den fremsatte ulovlighedsindsigelse derfor fuldt ud kan antages til realitetsbehandling, uafhængigt af det forhold, som i øvrigt er irrelevant, at ingen tjenestemand i lønklasse A5 i Juridisk Tjeneste modtog PPSO i forfremmelsesåret 2003.

236 I henhold til artikel 9, stk. 1, i DGE 45 belønner PPSO kun »supplerende« opgaver, der er opregnet i bilag I til DGE 45, og som en tjenestemand har udført i institutionens interesse. Herudover bestemmer artikel 9, stk. 2, andet afsnit, i DGE 45, som præciserer de tre »kriterier for modtagelse« af PPSO, at der kun kan modtages point for »aktiviteter, [der ikke] indgå[r] i vedkommendes jobprofil«. PPSO kan derfor kun belønne aktiviteter, der adskiller sig fra tjenstemandens sædvanlige aktiviteter, idet de ikke er genstand for en årlig evaluering, og idet de dermed ikke kan tjene som grundlag for tildeling af MP.

237 Det skal også bemærkes, at KUR sondrer mellem dels aktiviteter, der belønnes med MP og PPGD, dels opgaver, der kan give anledning til tildeling af PPSO.

Tjenestemandens »hovedresultater« skal fremgå af punkt 5.1 i KUR, og de andre aktiviteter, der er gennemført »i afdelingen, i [generaldirektoratet] eller i Kommissionen ud over [deres] arbejdsprogram«, skal indføres i fortegnelsen i punkt 5.2. Disse to rubrikker bidrager med to talangivelser i evalueringen, som omdannes til MP. Supplerende opgaver, som omhandles i bilag I til DGE 45, noteres derimod kun i punkt 6.6, som følger efter ovennævnte angivelse.

- 238 Endvidere evalueres opgaver, som udføres af udstationerede fuldtids- eller deltidssansatte tjenestemænd som personalerepræsentanter i fagforeninger og i vedtægtsmæssige organer, i henhold til den særlige fremgangsmåde i artikel 5, stk. 5, litra a) og b), i DGE 43. Disse bestemmelser har til formål at medtage de pågældende opgaver i tjenestemandens periodiske evaluering. Disse opgaver fører derfor til tildeling af MP i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, andet afsnit, i DGE 43. De kan også føre til tildeling af PPGD i henhold til artikel 7, stk. 3, i DGE 45. De kan imidlertid ikke give anledning til tildeling af PPSO, da de indgår i den berørtes jobprofil.
- 239 Omvendt indgår lejlighedsvis opgaver, som den tjenestemand, der er valgt, udpeget eller delegeret af personalet, eller de tjenestemænd, der repræsenterer forvaltningen, påtager sig, ikke i vedkommendes sædvanlige aktiviteter og dermed i hans jobprofil. Det forhold, at bedømmeren eller den godkendende person i den tjenestegren, hvor den tjenestemand, der er valgt, udpeget eller delegeret af personalet, er ansat, har pligt til ved udarbejdelsen af tjenestemandens KUR at høre og tage hensyn til en udtalelse fra ad hoc-evalueringsgruppen og personalerepræsentanters forslag til forfremmelse, kan ikke i sig selv svække den ovennævnte konklusion.
- 240 I øvrigt bemærkes, at tabellerne i bilag I til DGE 45 over aktiviteter, der giver anledning til PPSO, hver gang indeholder tallet 0. Det følger heraf, at selv om det antages, at en aktivitet, der er omfattet af bilag I til DGE 45, ligeledes kan belønnes

med PPGD, gør retsfor skrifterne det under alle omstændigheder muligt for ansættelsesmyndigheden at undgå en dobbelt medtælling af fortjenester ved at tildele 0 PPSO for den pågældende aktivitet.

- 241 Det følger heraf, at ulovlighedsindsigelsen mod artikel 9 i DGE 45 skal forkastes som ugrundet.

Femte ulovlighedsindsigelse mod artikel 7, stk. 2, i DGE 45, som indebærer forskelsbehandling

Parternes argumenter

- 242 Sagsøgeren har fremsat en ulovlighedsindsigelse mod artikel 7, stk. 2, i DGE 45, idet han har støttet sig på vedtægtens artikel 45, ligebehandlingsprincippet og princippet om ret til en karriere.
- 243 Sagsøgeren har anført, at denne bestemmelse indfører en »særlig mekanisme«, som er til fordel for tjenestemænd i generaldirektorater og tjenestegrene, hvor der er færre end fire tjenestemænd i den givne lønklasse. Disse generaldirektorater og tjenestegrene råder nemlig altid over 10 PPGD, således at de ikke er forpligtet til at overholde et gennemsnit på 14 MP, og at deres tjenestemænd kan modtage flere PPGD end andre ansatte.
- 244 Kommissionen har først anført, at artikel 7, stk. 2, i DGE 45 ikke vedrører MP. Kommissionen har dernæst anført, at denne bestemmelse er uomgængeligt nødvendigt af hensyn til overholdelsen af de principper, som sagsøgeren har

påberåbt sig, i det omfang tjenestemændene i generaldirektorater eller tjenestegrene med få ansatte uden denne bestemmelse automatisk ville blive stillet dårligere, da de ikke kunne få de 6-10 PP, som er en del af det antal, der stilles til rådighed for generaldirektoratet og fordeles mellem de tjenestemænd, der har ydet den bedste indsats, og som i særlig grad har gjort sig fortjent hertil efter kriterierne i stk. 3, litra i) og ii) (herefter »høje PPGD«). De kan under alle omstændigheder aldrig gøre krav på 10 PPGD.

Retten bemærkninger

²⁴⁵ Retten bemærker, at i henhold til ligebehandlingsprincippet kan forskellige situationer ikke behandles ens, medmindre en sådan differentiering er objektivt begrundet (jf. dommen i sagen Breton mod Domstolen, nævnt i præmis 89 ovenfor, præmis 99 og den deri nævnte retspraksis).

²⁴⁶ Ifølge artikel 6, stk. 1, i DGE 45 modtager »hvert GD [...] et antal [PP] svarende til 2,5 gange antallet af de tjenestemænd, som er i lønklasser, hvor der stadig kan gives en forfremmelse«. Endvidere er tildelingen af de således modtagne PPGD underlagt en fordelingsnøgle, der er defineret i artikel 6, stk. 4, i DGE 45, og hvorefter 50% fordeles mellem de tjenestemænd, der har ydet den bedste indsats, og som kan tildeles mellem 6 og 10 PPGD (høje PPGD), og de resterende 50% fordeles mellem andre tjenestemænd, som hver kan tildeles op til 4 PPGD.

²⁴⁷ Det er ubestridt, at en streng anvendelse af en sådan regel i de generaldirektorater, hvor der er få ansatte i hver lønklasse, automatisk fører til, at antallet af PPGD, der skal fordeles mellem tjenestemænd, der arbejder inden for disse enheder, nedsættes betragteligt, hvilket klart skader disse tjenestemænd.

- 248 Det forekommer således, at disse tjenestemænd befinder sig i en situation, der objektivt adskiller sig fra deres kollegers, der er ansat i generaldirektorater eller tjenestegrene af en betydelig størrelse, hvilket forklarer og begrundet en forskellig behandling af disse sidstnævnte.
- 249 Med henblik på netop at overholde ligebehandlingsprincippet og princippet om ret til en karriere, som sagsøgeren har påberåbt sig, bestemmer artikel 7, stk. 2, i DGE 45 desuden, at hvis et generaldirektorat eller en tjenestegren har under fire tjenestemænd i en given lønklasse, er det samlede antal disponible PP lig med 10, og tildelingen er ikke underlagt fordelingsnøglen i artikel 6, stk. 4, i DGE 45. Det er klart, at en tjenestemand i et af ovennævnte generaldirektorater eller tjenestegrene uden den omtvistede foranstaltning næsten aldrig kan opnå høje PPGD og aldrig mere end 10.
- 250 Det skal endelig bemærkes, at tildelingen af PPGD til tjenestemænd i generaldirektorater og tjenestegrene, der har færre end fire tjenestemænd i lønklassen, er betinget af anerkendelsen af en særlig indsats som defineret i artikel 6, stk. 3, i DGE 45, og at det ikke er godtgjort, at den anfægtede foranstaltning går ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå en reel ligebehandling.
- 251 Det følger heraf, at ulovlighedsindsigelsen mod artikel 7, stk. 2, i DGE 45 skal forkastes som ugrundet.

2. Anbringendet om, at der ikke findes afgørelser om administrative klager og om tildeling af PPSO, OPPFU og SSPP

- 252 Sagsøgeren har i sine bemærkninger til Kommissionens svar på Rettens skriftlige spørgsmål fremsat et anbringende baseret på, at »sagsøgte [ikke] i god og behørig

form [har] vedtaget« afgørelser om de administrative klager og om tildelingen af PPSO, OPPFU og SSPP. Ifølge sagsøgeren har Kommissionen udelukkende udsendt *Meddelelser fra Administrationen*, som nævner deres påståede vedtagelse. Sagsøgeren har heraf udledt, at disse afgørelser ikke eksisterer, og at den afgørelse, hvorved han tildeles 20 forfremmelsespoint, meritlisten og listen over tjenestemænd, der blev forfremmet, derfor indeholder fejl, i det omfang de støttes på forberedende retsakter, der ikke eksisterer. Under alle omstændigheder er afgørelsen om, at han ikke skal opføres på ovennævnte liste, ligeledes fejlagtig. Subsidiært har sagsøgeren påberåbt sig en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter.

253 Sagsøgeren har påstået, at dette anbringende kan antages til realitetsbehandling, da det støttes på forhold, der er fremkommet under retsforhandlingerne. Retten fastslår, at det er unødvendigt at behandle dette spørgsmål. Dette anbringende kan nemlig fortolkes som afledt af tilsidesættelsen af væsentlige formforskrifter eller manglende afgørelser, som burde være truffet under forfremmelsesprocessen. Sådanne anbringender kan imidlertid fremsættes på alle tidspunkter under retsforhandlingerne (jf. hvad angår tilsidesættelsen af væsentlige formforskrifter, Domstolens dom af 7.5.1991, sag C-291/89, Interhotel mod Kommissionen, Sml. I, s. 2257, præmis 14, og Rettens dom af 26.10.2000, sag T-154/98, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3453, præmis 46; jf. vedrørende en manglende afgørelse, Rettens dom af 10.3.1992, sag T-15/89, Chemie Linz mod Kommissionen, Sml. II, s. 1275, præmis 395).

254 Retten bemærker, at sagsøgeren er af den opfattelse, at afgørelserne om de administrative klager og om tildelingen af PPSO, OPPFU og SSPP ikke eksisterer, under henvisning til, at der ikke findes underskrevne tekster og skriftlige dokumenter. Retten bemærker hertil, at den har stillet Kommissionen to skriftlige spørgsmål om de datoer, hvorpå ansættelsesmyndigheden afviste sagsøgerens administrative klage og afslog at tildele ham PPSO. Kommissionen har i sine svar anført, at disse afgørelser blev truffet den 20. november 2003 uden imidlertid at vedlægge en kopi heraf, men under henvisning til *Meddelelser fra Administrationen* nr. 82-2003 og meddelelserne i databasen Sysper 2 den 16. december 2003.

- 255 Under retsmødet har Kommissionen præciseret, at den har digitaliseret forfremmelsesprocedurerne og navnlig behandlingen af forslag og udtalelser fra forfremmelsesudvalgene. Denne ændring ligger i forlængelse af ENS meddelelsen (2001) 1697, som forbinder iværksættelsen af de nye regler om evaluering og forfremmelse med færdiggørelsen »af et integreret værktøj til digitaliseret forvaltning«. Artikel 10, stk. 1, i DGE 45 bekræfter dette værktøjs betydning, idet den fastlægger offentliggørelse på Kommissionens intranet af meritlister og forfremmelsesudvalgenes forslag som måden til at dømme mellem tjenestemændene ex æquo. Kommissionen har endvidere redegjort for, at de pågældende afgørelser fulgte af den ansvarlige myndigheds anbringelse af en elektronisk signatur på et digitalt dokument, der var udarbejdet hertil. Sagsøgeren har imidlertid ikke bestridt, at dette faktisk var fremgangsmåden. I øvrigt opstiller vedtægtens artikel 45 ingen formforskrifter for vedtagelsen af de pågældende afgørelser. Navnlig bestemmer vedtægtens artikel 90, stk. 2, at en tjenestemand for ansættelsesmyndigheden kan indbringe »en klage over en akt [...]«, hvilket ikke udelukker, at en sådan akt kan udstedes på andet end papir (jf. hvad angår en mundtlig akt, Domstolens dom af 9.2.1984, forenede sager 316/82 og 40/83, Kohler mod Revisionsretten, Sml. s. 641, præmis 9 og 10, og Rettens dom af 16.4.2002, sag T-51/01, Fronia mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 43, og II, s. 187, præmis 31).
- 256 Det følger af disse forhold, at selv om afgørelser om administrative klager om PPSO, om OPPFU og om SSPP ikke er blevet formaliseret ved en mangfoldighed af individuelle skriftlige akter, er de blevet vedtaget af ansættelsesmyndigheden og af generaldirektoraterne for så vidt angår SSPP.
- 257 De retsvirkninger, som sagsøgeren har uddraget af de manglende underskrevne tekster og skriftlige dokumenter, er derfor ugrundede både hvad angår det forhold, at de ikke findes, og hvad angår tilsidesættelsen af væsentlige formforskrifter.
- 258 Det følger heraf, at anbringendet om manglende afgørelse om de administrative klager og om tildelingen af PPSO, OPPFU og SSPP skal forkastes i sin helhed.

3. *Anbringenderne om den ulovlige iværksættelse af DGE 45*

- 259 Sagsøgeren har for det første anfægtet afgørelsen om kun at tildele ham 1 PPGD. Han har kritiseret begrundelsen i afgørelsen af 12. februar 2004, hvorved ansættelsesmyndigheden afslog hans klage over det antal PPGD, han var blevet tildelt. Sagsøgeren har også anført, at Kommissionen har undladt at tage hensyn til forbindelsen mellem antallet af MP og antallet af PPGD. Sagsøgeren har ligeledes påstået, at Kommissionen ikke foretog en effektiv sammenligning af fortjenester. Han har desuden anført, at fordelingen af PPGD begunstigede ancienniteten. Sagsøgeren har også anført, at Kommissionens afgørelse ikke støttes på noget forhold vedrørende hans personlige situation. Sagsøgeren er endvidere af den opfattelse, at han er offer for forskelsbehandling i forhold til tjenestemænd, der er ansat i tjenestegrene, som har tillagt fortjenesterne en større vægt. Han har i øvrigt understreget, at Kommissionen ikke har overholdt de regler, den selv har fastsat.
- 260 Sagsøgeren har for det andet kritiseret den måde, hvorpå proceduren for administrative klager, der er organiseret i overensstemmelse med artikel 13 i DGE 45, er forløbet, og ved hvis afslutning han ikke blev tildelt nogen APP. Han har først og fremmest påberåbt sig, at der ikke forelå noget forslag fra direktører. Han har dernæst rejst tvivl om det forhold, at forfremmelsesudvalget for tjenestemænd i lønklasse A ikke begrundede de anbefalinger, den gav ansættelsesmyndigheden vedrørende hans klage. Sagsøgeren har ligeledes anført, at ansættelsesmyndigheden reelt ikke udøvede sine prærogativer.
- 261 Sagsøgeren har for det tredje anfægtet afgørelsen om ikke at tildele ham nogen PPSO. Han har herved kritiseret den manglende begrundelse i forfremmelsesudvalgets anbefalinger. Endelig er det sagsøgerens opfattelse, at ansættelsesmyndigheden ikke kvalificerede hans aktiviteter korrekt i henhold til artikel 9 i DGE 45.
- 262 Sagsøgeren har for det fjerde anfægtet afslaget på at tildele ham OPPFU, idet han har gjort en grundlæggende mangling gældende.

- 263 Sagsøgeren har for det femte kritiseret forfremmelseslisten under henvisning til, at ansættelsesmyndigheden har undladt selv at sammenligne fortjenesterne hos de respektive kandidater til forfremmelse.

Anbringenderne om anfægtelse af afgørelsen om kun at tildele sagsøgeren et PPGD

Tilsidesættelsen af begrundelsespligten

— Parternes argumenter

- 264 Sagsøgeren har anført, at afgørelsen om at tildele ham et enkelt PPGD ikke blev tilstrækkeligt begrundet i forhold til hans individuelle situation. Han har herom anført, at Kommissionen i sin afgørelse af 15. juni 2004 om afslag på klagen bekræftede at kunne støtte tildelingen af PPGD på andre oplysninger end dem, der fulgte af KUR. Kommissionen har imidlertid ikke nærmere præciseret disse forhold.
- 265 Kommissionen har svaret, at ansættelsesmyndigheden skal begrunde afgørelsen om afslag på en klage mod en forfremmelse, men at den ikke er forpligtet til over for den forkastede kandidat at afsløre den sammenligning, den har foretaget. Ansættelsesmyndigheden kan begrænse sig til at fastslå, at der foreligger retlige forhold, som forfremmelsesrundens retmæssighed er underlagt i henhold til vedtægten. Ansættelsesmyndigheden kan imidlertid opfylde denne forpligtelse ved at erindre om, at den kan være støttet på andre oplysninger vedrørende tjenestemændenes administrative og personlige situation, oplysninger, som relativiserer den vurdering, der alene støttedes på bedømmelsesudtalelserne (jf. Rettens dom af 5.3.1998, sag T-221/96, Manzo-Tafaro mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 115, og II, s. 307, præmis 18 og den deri nævnte retspraksis).

— Rettens bemærkninger

- 266 Det bemærkes først, at sagsøgerens argumentation er uklar. Den kan fortolkes som en anfægtelse udelukkende af den tilstrækkelige karakter af begrundelsen i afgørelsen af 15. juni 2004. I så fald har sagsøgeren ikke anfægtet den manglende eller utilstrækkelige begrundelse, men den retlige fejl eller det fejlskøn, som Kommissionen begik ved at støtte afgørelsen om at tildele sagsøgeren et enkelt PPGD på forkerte betragtninger.
- 267 Under alle omstændigheder er anbringendet om manglende eller utilstrækkelig begrundelse et anbringende, der angår grundlæggende retsprincipper, som Fællesskabets retsinstanser skal tage under påkendelse af egen drift, hvorfor det må undersøges, om Kommissionen fremkom med en tilstrækkelig begrundelse i afgørelsen om at tildele sagsøgeren 1 PPGD (Domstolens dom af 20.2.1997, sag C-166/95 P, Kommissionen mod Daffix, Sml. I, s. 983, præmis 24, og af 2.4.1998, sag C-367/95 P, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, Sml. I, s. 1719, præmis 67, samt Rettens dom af 13.12.2001, forenede sager T-45/98 og T-47/98, Krupp Thyssen Stainless og Acciai speciali Terni mod Kommissionen, Sml. II, s. 3757, præmis 125).
- 268 Ifølge fast retspraksis har begrundelsespligten, der er foreskrevet i vedtægtens artikel 25, stk. 2, til formål dels at give den berørte et tilstrækkeligt grundlag for at vurdere rigtigheden af den retsakt, der kan skade ham, og mulighed for at anlægge sag ved Retten, dels at gøre det muligt for Retten at udøve sin kontrol af retsaktens lovlighed (Domstolens dom af 26.11.1981, sag 195/80, Michel mod Parlamentet, Sml. s. 2861, præmis 22, Rettens dom af 18.3.1997, forenede sager T-178/95 og T-179/95, Picciolo og Caló mod Regionsudvalget, Sml. Pers. I-A, s. 51, og II, s. 155, præmis 33, og dommen i sagen Napoli Buzzanca mod Kommissionen, nævnt i præmis 147 ovenfor, præmis 57). Endvidere skal begrundelsens tilstrækkelighed bedømmes i forhold til den pågældende retsakts art (Domstolens dom af 2.2.1988, forenede sager 67/85, 68/85 og 70/85, Van der Kooy m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 219, præmis 71, og Rettens dom af 7.11.2002, forenede sager T-141/99, T-142/99, T-150/99 og T-151/99, Vela og Tecnagrind mod Kommissionen, Sml. II, s. 4547, præmis 168) samt den faktiske og retlige sammenhæng for dens vedtagelse

(Domstolens dom af 14.2.1990, sag C-350/88, Delacre m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 395, præmis 16, og dommen i sagen Napoli Buzzanca mod Kommissionen, nævnt i præmis 147 ovenfor, præmis 60).

- 269 Det skal derfor i denne sag først undersøges, om afgørelsen om at tildele sagsøgeren et PPGD opfylder kravene i vedtægtens artikel 25, stk. 2.
- 270 Det skal herom bemærkes, at afgørelserne om PPGD udgør forberedende retsakter (jf. præmis 97 ovenfor), og at de ikke skal begrundes som sådan. Ansættelsesmyndigheden har imidlertid en pligt til at begrunde sine afgørelser om afslag på en klage mod afgørelsen om fastsættelse af det samlede antal forfremmelsespoint (jf. præmis 147 ovenfor).
- 271 Det skal også præciseres, at spørgsmålet, om begrundelsen er tilstrækkelig, skal vurderes i forhold til de væsentlige forhold i de argumenter, som institutionen tager stilling til (jf. i denne retning Rettens dom af 23.2.1994, forenede sager T-39/92 og T-40/92, CB og Europay International mod Kommissionen, Sml. II, s. 49, præmis 122, og af 1.3.2005, sag T-143/03, Smit mod Europol, Sml. Pers. I-A, s. 39, og II, s. 171, præmis 42).
- 272 Sagsøgeren rejste i sin klage tvivl om lovligheden af afgørelsen om kun at tildele ham et enkelt PPGD, hvorfor begrundelsen for afslaget på klagen skal vedrøre de kriterier, der regulerer tildelingen af PPGD, og deres anvendelse på sagsøgerens individuelle situation.
- 273 Efter at ansættelsesmyndigheden havde bekræftet, at ansættelsesmyndigheden havde ret til ikke udelukkende at støtte sig til kandidaternes MP, men ligeledes til andre aspekter af deres fortjenester, anførte den i sin afgørelse om afslag på klagen, at

tildelingen af et enkelt PPGD til sagsøgeren »[var] en del af [Juridisk Tjenestes] samlede strategi for overgangsforfremmelsesåret 2003 [...] om at optimere antallet af forfremmelser blandt dets tjenestemænd [...] Under den i 2003 gældende overgangsordning opnåede tjenestemændene med længst anciennitet (og dermed højest 7 OPP, med i et tilfælde ligeledes 4 SSPP) og med det samme antal MP automatisk et højt samlet antal forfremmelsespoint. Ved at tildele disse sidstnævnte, som havde den største bagage, de høje PPGD fjernede [Juridisk Tjeneste] dem således fra forfremmelseslisten for 2004 til gavn for tjenestemænd, der ikke var blevet forfremmet, såsom [sagsøgeren]«.

274 Kommissionen har i sin afgørelse om afslag på klagen ligeledes henvist til Juridisk Tjenestes retningslinjer for forfremmelsesåret 2003. Disse retningslinjer præciserer i bilag 1B, at de høje PPGD og SSPP er blevet tildelt for at »afgøre forfremmelserne i 2003« (bilag 1B til retningslinjerne). Endvidere fremgår det af dette bilag, at Juridisk Tjeneste i forfremmelsesåret 2003 anvendte »de samlede MP og OPP[GD]« for tjenestemænd i en given lønklasse som hovedkriterium for tildelingen af PPGD. Dette samlede antal indebærer ifølge Juridisk Tjeneste en »afbalanceret hensyntagen til fortjeneste og anciennitet i lønklassen«. Når det »samlede antal [der således blev opnået, var] det samme« for forskellige tjenestemænd i en given lønklasse, »[burde] fortjenesten veje tungere end ancienniteten i lønklassen«.

275 Endelig har Kommissionen i afgørelsen om afslag på klagen henvist til den nødvendige »overgang til en ordning, der bygger på hensyntagen til tidligere fortjenester«. Kommissionen har navnlig i denne henseende henvist til dommen i sagen Leonhardt mod Parlamentet, nævnt i præmis 213 ovenfor, præmis 51.

276 Det skal på baggrund heraf fastslås, at begrundelsen i afgørelsen om afslag på klagen opfylder de forpligtelser, som vedtægtens artikel 25 pålægger ansættelsesmyndigheden. Denne afgørelse angiver nemlig i tilstrækkeligt omfang de kriterier, som Juridisk Tjeneste havde fastsat for tildeling af PPGD og deres anvendelse på sagsøgerens individuelle situation. Navnlig henviser afgørelsen om afslag på klagen

til andre forhold end MP — såsom ancienniteten for tjenestemænd, der kan forfremmes — som påvirkede afgørelsen om tildeling af PPGD. Afgørelsen om afslag på klagen gør det således muligt for sagsøgeren at få kendskab til årsagerne til, at Kommissionen tildelte ham et enkelt PPGD, og gør det endvidere muligt for Retten at udøve sin legalitetskontrol.

²⁷⁷ Det følger heraf, at anbringendet om en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25, stk. 2, skal forkastes.

Den manglende hensyntagen til vedtægtens artikel 45, artikel 6 og 13 i DGE 45, princippet om ret til en karriere, åbenbart urigtigt skøn og magtfordrejning

— Parternes argumenter

²⁷⁸ Sagsøgeren har anført, at i henhold til artikel 6, stk. 4, første afsnit, litra a), i DGE 45 skal de tjenestemænd, »der har ydet den bedste indsats«, tildeles 50% af PPGD med 6-10 point til hver tjenestemand. Sagsøgeren har imidlertid anført, at han kun fik 1 PPGD, selv om han havde fået 16 MP efter sin KUR, og at han således modtog den højeste karakter i Juridisk Tjeneste. Han burde følgelig have modtaget 9 eller 10 point ud af de 37, der blev uddelt af Juridisk Tjeneste som høje PPGD. Herudover er det sagsøgerens opfattelse, at ansættelsesmyndigheden ikke korrekt sammenlignede fortjenesterne, eftersom de fire tjenestemænd i Juridisk Tjeneste i lønklasse A5, som fik de høje PPGD, opnåede karakterer på under 16 MP.

²⁷⁹ Ifølge sagsøgeren fremgår det også af Juridisk Tjenestes retningslinjer, at Juridisk Tjeneste tildelte PPGD på grundlag af de »samlede MP og OPP«. Det følger i øvrigt

af *Meddelelser fra Administrationen* nr. 48-2003, at tjenestemændene i Juridisk Tjeneste, der havde modtaget høje PPGD, havde opnået 6 eller 7 OPPGD. Sagsøgeren har heraf udledt, at ancienniteten blev prioriteret, selv om der kun subsidiært kunne tages hensyn hertil. Herudover fremgår det af ovennævnte retningslinjer og ansættelsesmyndighedens afgørelse af 15. juni 2004, at formålet ikke var at belønne den individuelle fortjeneste, men at forfremme de tjenestemænd, som havde det største antal overgangspoint, med henblik på at »optimere udsigten til forfremmelse af personalet i Juridisk Tjeneste i perioden 2003-2005«. Sagsøgeren har derfor konkluderet, at forfremmelse efter fortjeneste er blevet en forfremmelse efter anciennitet, og at proceduren var behæftet med magtfordrejning.

280 Kommissionen har svaret, at de bestemmelser, der regulerer forfremmelsesåret 2003, har til formål at tage hensyn til tjenestemændenes præstationer i løbet af årene. Ordningen med PP gengiver denne opfattelse. KUR giver derimod ikke et fuldstændigt billede af tjenestemændenes fortjenester. Den afspejler udelukkende et år af deres karriere. Herudover bestemmer artikel 6, stk. 4, første afsnit, i DGE 45 ikke, at der skal tildeles høje PPGD til de tjenestemænd, der har modtaget flest MP efter deres seneste KUR. Tildelingen heraf er forbeholdt dem, der har gjort sig særligt fortjent hertil som beskrevet i artikel 6, stk. 3, litra i) og ii), i DGE 45. Artikel 6, stk. 1, litra ii), henviser imidlertid til tjenestemændenes særlige indsats og fremragende resultater, hvilke er beskrevet i deres »karriereudviklingsrapporter«. Anvendelsen af denne flertalsform afspejler ønsket om, at PPGD skal støttes på »tidligere fortjenester«. Det følger heraf, at Kommissionen kan tildele dem på grundlag af MP, men også under hensyn til andre aspekter af fortjenesten. Dette var tilfældet i denne sag.

281 Kommissionen har dernæst anført, at den kun skal fremlægge bevis for en sammenligning af fortjenesten, hvis sagsøgeren fremlægger tilstrækkeligt samstemmende indicier for, at denne sammenligning ikke blev foretaget. En manglende korrelation mellem MP og PPGD udgør imidlertid ikke sådanne indicier, eftersom PPGD ikke blot kan støttes på antallet af MP. Herudover kan en tjenestemands fortjeneste ikke være til hinder for, at andre tjenestemænds lige så store eller bedre fortjeneste tages i betragtning.

- 282 Kommissionen har endvidere anført, at OPP skal muliggøre overgangen til den nye forfremmelsesordning, idet der skal tages hensyn til varigheden af præstationerne hos tjenestemænd i en given lønklasse med henblik på at belønne deres vedholdenhed. Kommissionen har også redegjort for, at det på grund af de vanskeligheder, der er forbundet med den manglende harmonisering af karakterudtalelserne under den tidligere ordning, var uomgængeligt nødvendigt at tildele PP, som belønnede tidligere fortjenester i henhold til et »objektivt fikspunkt«. Dette fikspunkt er antallet af år i en given lønklasse, således som det i begrænset omfang er anvendt ved tildeling af OPPGD.
- 283 Ifølge Kommissionen følger heraf, at summen af MP og OPP, der tjener som grundlag for beregningen af PPGD, afspejler tidligere fortjenester og ikke den blotte anciennitet i lønklassen.
- 284 Kommissionen har under henvisning til dommen i sagen Leonhardt mod Parlamentet (nævnt i præmis 213 ovenfor, præmis 55) videre anført, at den ikke, hvis reformen af forfremmelsesordningen ikke skal miste enhver praktisk rækkevidde, kan være forpligtet til at tage hensyn til alle de karakterer, som tjenestemændene er blevet tildelt under den gamle ordning.
- 285 Kommissionen har dernæst bestridt, at der er sket magtfordrejning, idet den har henvist til behovet for at organisere en overgang og til muligheden for at tage hensyn til de tilbageværendes situation.

— Rettens bemærkninger

- 286 Det bemærkes, at DGE 43 og DGE 45 fra forfremmelsesåret 2003 og med henblik på at muliggøre en mere objektiv og lettere sammenligning end tidligere mellem de

tjenestemænd, der kunne forfremmes, indførte en forfremmelsesordning, der bygger på kvantificering af fortjenester kendetegnet ved en årlig tildeling af MP og PP til tjenestemændene. Blandt PP findes PPGD som omhandlet i artikel 6 i DGE 45.

287 Sagsøgeren har med dette anbringende anfægtet lovligheden af den afgørelse, hvorved han fik tildelt et enkelt PPGD i forfremmelsesåret 2003. Ifølge sagsøgeren tilsidesatte Kommissionen artikel 6 i DGE 45 ved at prioritere anciennitetskriteriet ved tildelingen af PPGD til tjenestemænd, der kunne forfremmes.

288 Det bemærkes først, at PPGD, som anført i artikel 6, stk. 3, i DGE 45, tilsigter at belønne de »tjenestemænd, der har ydet den bedste indsats«. Der er ifølge samme bestemmelse tale om tjenestemænd, som har »bidraget til opnåelsen af resultater, som ligger ud over de for den enkelte fastsatte mål« [nr. i)], eller som »har gjort en særlig indsats og opnået fremragende resultater ved varetagelsen af deres opgaver som beskrevet i deres [KUR]« [nr. ii)]. De høje PPGD, nemlig fra 6-10 PPGD, forbeholdes i overensstemmelse med artikel 6, stk. 4, i DGE 45 »de tjenestemænd, der har ydet den bedste indsats«, mens de »lave« PPGD, nemlig 0-4 PPGD, i overensstemmelse med samme bestemmelse »fordeles mellem andre tjenestemænd, som anses for at have gjort sig fortjent hertil efter kriterierne i [artikel 6, stk. 3]«.

289 Det bemærkes dernæst, at artikel 6 i DGE 45 ikke henviser til ancienniteten i lønklassen som et kriterium for tildeling af PPGD.

290 Det følger heraf, at tildelingen af PPGD skal støttes på betragtninger, der er forbundet med de pågældende tjenestemænds særlige fortjenester, idet de høje PPGD er forbeholdt de tjenestemænd, der har ydet den bedste indsats. Uden at det er nødvendigt at tage stilling til spørgsmålet, om og i hvilket omfang ancienniteten i

lønklassen kan anvendes som et subsidiært kriterium for tildeling af PPGD, kan dette kriterium under alle omstændigheder ikke være en afgørende faktor for tildelingen af PPGD (jf. analogt Domstolens dom af 24.3.1983, sag 298/91, Colussi mod Parlamentet, Sml. s. 1131, præmis 22, og dommen i sagen Vainker mod Parlamentet, nævnt i præmis 101 ovenfor, præmis 16 og 17, Rettens dom af 29.2.1996, sag T-280/94, Lopes mod Domstolen, Sml. Pers. I-A, s. 77, og II, s. 239, præmis 138, og af 11.7.2002, sag T-163/01, Perez Escanilla mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 131, og II, s. 717, præmis 29).

291 Med henblik på at undersøge anbringendets begrundelse skal det bemærkes, at forvaltningen ved evalueringen af de fortjenester, der skal tages i betragtning ved en afgørelse om forfremmelse i henhold til vedtægtens artikel 45 og dermed ligeledes ved en afgørelse om tildeling af PP, har en vid skønsbeføjelse, og Fællesskabets retsinstansers kontrol skal være begrænset til spørgsmålet, om forvaltningen, henset til de måder og midler, der kunne lede til forvaltningens vurdering, holdt sig inden for grænser, der ikke kan kritiseres, og ikke misbrugte sine beføjelser (Domstolens dom af 21.4.1983, sag 282/81, Ragusa mod Kommissionen, Sml. s. 1245, præmis 9, og af 4.2.1987, sag 324/85, Bouteiller mod Kommissionen, Sml. s. 529, præmis 6, samt dommen i sagen Breton mod Domstolen, nævnt i præmis 89 ovenfor, præmis 98).

292 I denne sag har Kommissionen i afgørelsen om afslag på klagen anført, at »tildelingen af et enkelt PPGD til [sagsøgeren] var en del af [Juridisk Tjenestes] samlede strategi for overgangsforfremmelsesåret 2003 [...] om at optimere antallet af forfremmelser blandt dets tjenestemænd [...]«. Kommissionen har tilføjet, at »tjenestemændene med størst anciennitet (og dermed højest 7 OPP, med i et tilfælde ligeledes 4 SSPP) og med det samme antal MP automatisk fik et højt samlet antal forfremmelsespoint« og dermed også opnåede høje PPGD. Kommissionen har også forklaret, at »strategien med at forsøge at forfremme tjenestemændene med det højeste antal OPP[GD]/SSPP — samtidig med at der naturligvis blev taget hensyn til deres fortjeneste — var lovlig«.

- 293 Afgørelsen om afslag på klagen henviste også til Juridisk Tjenestes retningslinjer for forfremmelsesåret 2003. Disse retningslinjer præciserer i bilag 1B, at de høje PPGD og SSPP er blevet tildelt for at »afgøre forfremmelserne i 2003« (bilag 1B til retningslinjerne). Endvidere fremgår det af dette bilag, at Juridisk Tjeneste i forfremmelsesåret 2003 havde anvendt »de samlede MP og OPP[GD]« for tjenestemænd i en given lønklasse som hovedkriterium for tildelingen af PPGD. Dette samlede antal gengiver ifølge Juridisk Tjeneste en »afbalanceret hensyntagen til fortjeneste og anciennitet i lønklassen«. Når det »samlede antal [der således blev opnået, var] det samme« for forskellige tjenestemænd i en given lønklasse, »[burde] fortjenesten veje tungere end ancienniteten i lønklassen«.
- 294 Kommissionen har i svarskriftet bekræftet, »at PPGD [er blevet] uddelt i Juridisk Tjeneste i henhold til hver tjenestemand's samlede antal MP + OPP[GD]«, og har samtidig understreget det forhold, at »summen af MP og OPP[GD], der tjener som grundlag for beregningen af PPGD, tilsigter [...] at afspejle tidligere fortjenester«.
- 295 For så vidt angår spørgsmålet, om afgørelsen om at tildele sagsøgeren et PPGD overholder kriterierne i artikel 6, stk. 3, i DGE 45, skal det fastslås, at den af Juridisk Tjeneste anvendte metode til tildeling af PPGD indebar, at tjenestemænd, der kunne forfremmes til A4, og som havde færre MP end sagsøgeren, men som havde flere års anciennitet i lønklassen, fik flere PPGD end sagsøgeren.
- 296 Sagsøgeren, som havde 16 MP, modtog således kun et enkelt PPGD, mens fire tjenestemænd i lønklasse A5 i Juridisk Tjeneste, som havde 14 eller 15 MP, fik høje PPGD, skønt deres fortjenester, således som de blev evalueret i deres KUR, var mindre end sagsøgerens. For så vidt angår disse fire tjenestemænd, som var klassificeret som nr. to, tre, fire og fem efter anciennitet i lønklasse A5, var deres samlede antal MP og OPPGD mindst 21 (mindst 14 MP og 7 OPPGD), mens antallet for sagsøgeren, som havde en mindre anciennitet i denne lønklasse, var 19 (16 MP og 3 OPPGD).

- 297 Det følger heraf, at tildelingen af et PPGD til sagsøgeren ikke beror på anvendelsen af kriterierne i artikel 6, stk. 3, i DGE 45. Forvaltningen gjorde nemlig ikke tildelingen af PPGD afhængig af de pågældende tjenestemænds særlige, eller rettere usædvanlige, indsats, men af en matematisk beregning, nemlig summen af MP og OPPGD, hvis antal for disse sidstnævnte nødvendigvis svarede til antallet af års anciennitet (jf. præmis 206 ovenfor). De kriterier for tildeling af PPGD, som Juridisk Tjeneste anvendte for forfremmelsesåret 2003, som langt fra belønnede »de tjenestemænd, der har ydet den bedste indsats«, således som det kræves i artikel 6, stk. 3, i DGE 45, har således den objektive følge, at i denne sag blev de tjenestemænd, som havde et lavere antal MP end sagsøgeren, begunstiget, selv om afstanden mellem deres OPPGD og sagsøgerens 3 OPPGD på grund af en større anciennitet i lønklassen var større end afstanden mellem deres MP og sagsøgerens 16 MP.
- 298 Hvad angår Kommissionens argument om, at tildelingen af PPGD støttes på tidligere fortjenester og ikke på ancienniteten, bemærkes først, at artikel 12 i DGE 45 bestemmer, at OPP skal tildeles, »så der kan tages behørigt hensyn til tidligere fortjenester«. Hvad derimod angår PPGD indeholder artikel 6 i DGE 45 ingen udtrykkelig henvisning til et sådant kriterium.
- 299 Det skal imidlertid præciseres, således som Kommissionen har understreget, at de særlige i artikel 6, stk. 3, i DGE 45 omhandlede fortjenester, som begrunder tildelingen af PPGD, ikke nødvendigvis er udtømmende opregnet i de pågældende tjenestemænds seneste KUR. Artikel 6, stk. 3, nr. ii), i DGE 45 indeholder nemlig en henvisning til KUR — i flertalsform — for at kunne adskille de tjenestemænd, der har ydet den bedste indsats, med henblik på tildelingen af PPGD.
- 300 Den af Juridisk Tjeneste anvendte metode, som fastsætter PPGD i henhold til summen af MP og OPPGD, var imidlertid ikke egnet hertil. De MP, der blev taget i betragtning ved tildelingen af et enkelt PPGD til sagsøgeren, er de 16 MP, der fulgte af den seneste KUR forud for forfremmelsesrunden. De eventuelle fortjenester, der

er opregnet i de forudgående karakterudtalelser, blev heller ikke taget i betragtning ved fastsættelsen af OPPGD. Tildelingen af disse OPPGD sker i overensstemmelse med artikel 12, stk. 3, litra a), i DGE 45 automatisk »med indtil 1 point pr. antal år i den pågældende lønklasse, dog højst 7 point«.

301 Endelig har Kommissionen henvist til behovet for »overgang til en ordning, der bygger på hensyntagen til tidligere fortjenester«. Kommissionen har navnlig i denne henseende henvist til dommen i sagen Leonhardt mod Parlamentet, nævnt i præmis 213 ovenfor, præmis 51. Det skal imidlertid bemærkes, at selv om Retten i denne dom fastslog, at forvaltningen midlertidigt og inden for visse grænser kunne forkaste den strenge anvendelse af regler og principper af vedvarende værdi, som sædvanligvis finder anvendelse på forfremmelsesprocedurer, er det udelukkende for at opfylde et tvingende hensyn forbundet med overgangen fra den gamle til den nye forfremmelsesordning og for at tage hensyn til de krav, der følger med overgangen fra en forvaltningsmåde til en anden. Det er imidlertid ubestridt, at PPGD udgør en permanent og ikke en midlertidig fremgangsmåde i den nye forfremmelsesordning, og at henvisningen til dommen i sagen Leonhardt mod Parlamentet derfor er uden relevans. Retten skal for god ordens skyld bemærke, at en hensyntagen til den fortjeneste, som de tjenestemænd, der stadig var ansat i Kommissionen, havde kumuleret på det tidspunkt, hvor ordningen trådte i kraft, i øvrigt begrundede tildelingen af tre kategorier af overgangspoint.

302 Det følger heraf, at afgørelsen om at tildele sagsøgeren et PPGD blev truffet på grundlag af summen af sagsøgerens MP og OPPGD, og at den således tilsidesætter kriterierne i artikel 6, stk. 3, i DGE 45. Afgørelsen om fastsættelse af sagsøgerens samlede antal forfremmelsespoint er følgelig ulovlig, i det omfang den tildeler sagsøgeren 1 PPGD.

303 Der er ikke grundlag for at undersøge andre af de klagepunkter, som sagsøgeren har fremført over denne afgørelse. Disse kan nemlig ikke føre til en videre annulation, i det omfang de vedrører samme pointkategori.

Anbringendet om anfægtelse af lovligheden af afgørelsen om ikke at tildele sagsøgeren nogen APP

- 304 Sagsøgeren har i det væsentlige anfægtet varigheden af behandlingen af den administrative klage, som han indgav i henhold til artikel 13 i DGE 45. Han har ligeledes kritiseret den manglende begrundelse i forfremmelsesudvalgets anbefaling. Sagsøgeren har endelig påstået, at ansættelsesmyndigheden ikke foretog en effektiv behandling af hans klage.
- 305 Retten bemærker, at den administrative klage i henhold til artikel 13, stk. 1, i DGE 45 skal indgives inden for en frist på fem arbejdsdage fra offentliggørelsen af »den liste, der er omhandlet i artikel 8«. Denne liste er imidlertid udfærdiget, »når [PP] er blevet tildelt efter proceduren i artikel 6«. Den administrative klage omhandler dermed afgørelserne om PPGD. Den omstændighed, at sagsøgeren har suppleret sin klage med en redegørelse for, hvorfor han har fortjent PPSO, ændrer ikke denne konklusion.
- 306 Afslaget på at tildele sagsøgeren APP er derfor en bekræftelse af afgørelsen om kun at tildele ham 1 PPGD. De anbringender, der påberåbt mod denne afgørelse, skal derfor fortolkes således, at de også vedrører afslaget på den administrative klage. Behandlingen af det foreliggende anbringende viser imidlertid, at afgørelsen om at tildele sagsøgeren 1 PPGD er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesætter vedtægtens artikel 45, artikel 6 i DGE 45 og princippet om ret til en karriere. De samme uregelmæssigheder påvirker derfor afslaget på at tildele sagsøgeren APP.
- 307 De anbringender, som specifikt kritiserer behandlingen af sagsøgerens administrative klage, skal derfor ikke behandles i denne sag.

Anbringendet vedrørende afslaget på at tildele sagsøgeren PPSO

- 308 Sagsøgeren har anfægtet afslaget på at tildele ham PPSO under henvisning til den manglende begrundelse i forfremmelsesudvalgets anbefalinger, vedtægtens artikel 45, artikel 9 i DGE 45, ligebehandlingsprincippet, og har anført, at der foreligger et åbenbart urigtigt skøn og magtfordrejning.

Den manglende begrundelse i forfremmelsesudvalgets anbefalinger

— Parternes argumenter

- 309 Sagsøgeren, der ikke har modtaget nogen PPSO, har foreholdt forfremmelsesudvalget for tjenestemænd i lønklasse A ikke at have begrundet sine forslag på dette område.

- 310 Kommissionen har hertil anført, at en forberedende retsakt ikke skal begrundes.

— Rettens bemærkninger

- 311 Retten anser argumentet for at være ugrundet af de årsager, der er redegjort for i præmis 144 og 145 ovenfor.

Ansættelsesmyndighedens manglende udøvelse af den kompetence, den er tildelt i artikel 9 i DGE 45

— Parternes argumenter

- 312 Sagsøgeren har påstået, at ansættelsesmyndigheden alene har stadfæstet det paritetiske udvalgs forslag og ikke har taget hensyn til de opgaver som underviser/forelæser og som repræsentant, han har udført.
- 313 Kommissionen har anført, at ansættelsesmyndigheden faktisk foretog en sammenligning af akterne for de tjenestemænd, der kunne opnå PPSO, men at den på grundlag af denne sammenligning besluttede ikke at tildele sagsøgeren point. Kommissionen har tilføjet, at der intet er til hinder for, at ansættelsesmyndigheden følger forfremmelsesudvalgenes forslag, således som den har gjort i denne sag.

— Rettens bemærkninger

- 314 Retten bemærker, at tildelingen af PPSO i henhold til artikel 9 i DGE 45 er genstand for forslag i en paritetisk arbejdsgruppe inden for hvert kompetent forfremmelsesudvalg. Efter at være blevet »gennemgået« af disse udvalg forelægges forslagene ansættelsesmyndigheden til afgørelse.
- 315 Ansættelsesmyndigheden traf afgørelse den 20. november 2003. Det forhold, at den i denne sammenhæng gentog forfremmelsesudvalgenes anbefalinger, er ikke tilstrækkeligt til at fastslå, at ansættelsesmyndigheden reelt ikke udøvede sine kompetencer. Ansættelsesmyndigheden kan nemlig dele forfremmelsesudvalgenes vurderinger.

- 316 Under alle omstændigheder vedrører sagsøgerens klage navnlig afslaget på at tildele ham PPSO. Ansættelsesmyndigheden afslog imidlertid sagsøgerens klage efter en argumentation, der godtgør, at der blev foretaget en reel behandling af denne pointkategori. Ansættelsesmyndigheden anførte nemlig, at konferencerne og de andre aktiviteter, som sagsøgeren opregnede, var snævert forbundet med både arten af hans funktioner og det område, han varetog i Juridisk Tjeneste. Ansættelsesmyndigheden bemærkede også, at den »gennemsigtighedsgruppe« i Juridisk Tjeneste, hvori sagsøgeren deltog, var en uformel instans. Ansættelsesmyndigheden var derfor af den opfattelse, at dette udvalg ikke kunne ligestilles med et paritetisk udvalg, eftersom listen over supplerende opgaver i bilag I til DGE 45 er udtømmende. Ansættelsesmyndigheden fastslog endelig, at sagsøgerens KUR 2001-2002 ikke indeholdt nogen supplerende opgave i ad hoc-rubrikken.
- 317 Argumentet om, at ansættelsesmyndigheden faktisk ikke udøvede sine kompetencer er følgelig ugrundet.

Ansættelsesmyndighedens manglende hensyntagen til artikel 9 i DGE 45

— Parternes argumenter

- 318 Sagsøgeren har påstået, at han repræsenterer tjenestemænd i lønklasse A5 i en gennemsigtighedsgruppe i Juridisk Tjeneste. Han har også afholdt kurser og konferencer både uden for institutionen og for sine kolleger, og dette ud over hans sædvanlige opgaver. Sagsøgeren er i øvrigt af den opfattelse, at det forhold, at han har opnået de nødvendige kundskaber til disse kurser og konferencer på grund af sine funktioner i Juridisk Tjeneste, er uden relevans. Sagsøgeren har dernæst foreholdt Juridisk Tjeneste ikke at have gjort forfremmelsesudvalget opmærksom på de pågældende opgaver og ikke at have angivet dem i hans KUR 2001-2002. Endelig har sagsøgeren påstået, at tjenestemænd har modtaget PPSO for aktiviteter tilsvarende hans eller mindre væsentlige aktiviteter. Sagsøgeren har anmodet Retten

om at opfordre Kommissionen til at fremlægge en anonym liste over tjenestemænd i lønklasse A5, der har modtaget PPSO for aktiviteter som »underviser/forelæser« og som repræsentant med angivelse af de konkret udøvede aktiviteter. Sagsøgeren har også anmodet om, at Kommissionen opfordres til at forklare, hvorledes disse aktiviteter afveg fra aktiviteter, der er udøvet inden for institutionen.

- 319 Kommissionen har understreget, at ansættelsesmyndigheden i forbindelse med en forfremmelsesprocedure råder over et vidt skøn. Kommissionen har dernæst anført, at »gennemsigthedsgruppen« i Juridisk Tjeneste kun er en uformel instans, der ikke kan ligestilles med de udvalg, der er opregnet i bilag I til DGE 45. Det følger heraf, at forfremmelsesudvalget for tjenestemænd i lønklasse A ikke har beføjelse til at tildele sagsøgeren PP i anerkendelse af denne aktivitet. Endelig giver det forhold, at sagsøgeren har udøvet aktiviteter som underviser/forelæser, ham ikke en ret til at modtage PPSO. Det begrænsede antal point til fordeling indebærer, at de kun kan tildeles de tjenestemænd, der har ydet den bedste indsats i henhold til kriterierne i artikel 9 i DGE 45. Det forhold, at en tjenestemand fortjener sådanne point, udelukker imidlertid ikke, at andre fortjener det lige så meget eller mere.

— Rettens bemærkninger

- 320 Retten bemærker, at artikel 9, stk. 2, i DGE 45 giver ansættelsesmyndigheden en vid skønsmæssig beføjelse. Artiklen fastsætter først og fremmest tre kriterier for tildelingen af PPSO. De vedrører spørgsmålet, om de pågældende opgaver er blevet udøvet i institutionens interesse, om de er eller ikke er en del af den berørtes jobprofil, og om vedkommende har udøvet dem korrekt. Efterprøvelsen af hvert af disse kriterier giver ansættelsesmyndigheden en skønsmæssig beføjelse. Artikel 9, stk. 2, i DGE 45 fastsætter dernæst et antal point, der skal fordeles i henhold til det antal tjenestemænd, som kan forfremmes. Fordelingen følger tabeller, der er fastsat i bilag I til DGE 45, for de forskellige aktiviteter, der er nævnt heri, hvorfor dette også indebærer et valg, der støttes på en evaluering af de fortjenester, der kan tages i betragtning. Retten bemærker, at dens kontrol i denne sammenhæng skal begrænse sig til spørgsmålet, om forvaltningen ved udøvelsen af sit skøn har holdt sig inden

for grænser, der ikke kan kritiseres, og ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn (jf. præmis 291 ovenfor).

- 321 For så vidt angår de af sagsøgeren udøvede aktiviteter i »gennemsigtighedsgruppen« bemærkes, at bilag I til DGE 45 udtømmende opregner de supplerende opgaver i institutionens interesse, som kan begrunde tildelingen af PPSO i henhold til artikel 9 i DGE 45. Da aktiviteterne i gennemsigtighedsgruppen ikke er omtalt i bilag I til DGE 45, har ansættelsesmyndigheden hverken begået en retlig fejl eller anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen.
- 322 Hvad dernæst angår de af sagsøgerens påståede udøvede aktiviteter som underviser/forelæser bemærkes, at sådanne aktiviteter i overensstemmelse med bilag I til DGE 45 kan berettige til tildeling af et PPSO. Beskrivelsen af sagsøgerens arbejde nævner imidlertid »oplysning om [visse] juridiske aspekter — intern kommunikation«. Herudover præciserer hans KUR 2001-2002, at sagsøgeren har til opgave at »oplyse Kommissionen og dens tjenestegrene om retspraksis og fællesskabsret [samt at] sprede kendskabet til og erfaringen med fællesskabsretten«. Det følger heraf, at ansættelsesmyndigheden hverken begik en retlig fejl eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at antage, at sagsøgerens undervisning af og konferencer for kolleger var en del af hans sædvanlige funktioner. Ansættelsesmyndigheden fandt derfor med rette, at artikel 9, stk. 2, andet afsnit, andet led, i DGE 45 var til hinder for, at sagsøgeren blev belønnet med tildeling af et PPSO.
- 323 Sagsøgeren har også henvist til sine eksterne aktiviteter. Der er tale om to konferencer om Fællesskabets konkurrenceregler og om europæisk forvaltningsret på spanske universiteter, deltagelse i et juridisk forskningsprojekt vedrørende telekommunikation på italienske myndigheders anmodning og en publikation om generelle økonomiske tjenester. Sagsøgeren har imidlertid ikke fremlagt noget forhold, der gør det muligt at antage, at disse præstationer var blevet gennemført »i institutionens interesse« i overensstemmelse med artikel 9, stk. 2, andet afsnit, første led, i DGE 45. Desuden har ansættelsesmyndigheden i sin afgørelse af 15. juni 2004 kunnet angive, at Juridisk Tjeneste ikke nævnte sagsøgerens navn på den liste over

tjenestemænd, som efter dens opfattelse kunne opnå PPSO. Ansættelsesmyndigheden har også kunnet bemærke, at Juridisk Tjeneste heller ikke anførte ovennævnte aktiviteter i den rubrik i KUR, som vedrørte »Supplerende opgaver«. Sagsøgeren har kritiseret denne udeladelse, men denne kritik kan ikke antages til realitetsbehandling, i det omfang den vedrører KUR 2001-2002, som ikke er blevet anfægtet i rette tid. Sagsøgeren har ligeledes anført, at han har angivet de pågældende opgaver i en del af KUR, som han selv skulle udfylde. Denne angivelse er imidlertid ikke afgørende, da hans opfattelse af egne aktiviteter naturligvis er præget af subjektivitet.

324 Endelig kan sagsøgerens anmodning om, at Kommissionen forelægger Retten en anonym liste over modtagere af PPSO, som i øvrigt skal omtale de aktiviteter, der har givet anledning til tildelingen af PPSO, og forklaringer på, hvorfor disse aktiviteter blev anset for ikke at være en del af de berørtes sædvanlige funktioner, ikke tages til følge. Sagsøgeren har nemlig ikke godtgjort, at de aktiviteter, som ifølge ham burde have givet anledning til tildelingen af PPSO, opfylder alle tildelingskriterierne i artikel 9, stk. 2, i DGE 45. Selv om det antages, at en eller anden tjenestemand har modtaget et PPSO for at have udøvet aktiviteter, som opfylder kriterierne i artikel 9, stk. 2, i DGE 45, indebærer dette på ingen måde, at afgørelsen om ikke at tildele sagsøgeren PPSO er ulovlig.

325 Det følger heraf, at anbringendet om en tilsidesættelse af artikel 9 i DGE 45 er ugrundet.

Magtfordrejning

— Parternes argumenter

326 Sagsøgeren er af den opfattelse, at magtfordrejning gør tildelingen af PPSO ugyldig. Han har anført, at opgaverne som »underviser/forelæser« kun er blevet taget i

betragtning i isolerede tilfælde og på vilkårlig vis, selv om bilag I til DGE 45 klassificerer dem som fjerde vigtigst ud af seks mulige. Sagsøgeren har også anført, at 2004-udgaven af disse DGE ikke har gentaget dem, fordi »grænsen mellem aktiviteter som forelæser eller underviser og tjenestemandens sædvanlige aktivitet [er] vanskelige at drage«.

³²⁷ Ifølge Kommissionen fremgår det af dens svar på anbringendets forudgående led, at sagsøgerens aktiviteter som underviser/forelæser er blevet taget tilstrækkeligt i betragtning, og at der er blevet tildelt PPSO i overensstemmelse med kriterierne i artikel 9 i DGE 45. Herudover godtgør det forhold, at de pågældende aktiviteter er blevet fjernet fra bilag I til DGE 45 fra forfremmelsesåret 2004 på grund af vanskeligheder med at anvende disse kriterier, ikke, at der er tale om magtfordrejning.

— Rettens bemærkninger

³²⁸ Begrebet magtfordrejning har et helt præcist indhold, som sigter til, at en administrativ myndighed har anvendt sine beføjelser til et andet formål end det, hvortil den har fået dem tillagt. En beslutning er kun behæftet med magtfordrejning, såfremt det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier fremgår, at den må antages at være truffet for at forfølge andre formål end dem, der er angivet (Domstolens dom af 5.6.2003, sag C-121/01 P, O'Hannrachain mod Parlamentet, Sml. I, s. 5539, præmis 46, samt Rettens dom af 11.6.1996, sag T-118/95, Anacoreta Correia mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 283, og II, s. 835, præmis 25, og af 14.10.2004, sag T-389/02, Sandini mod Domstolen, Sml. Pers. I-A, s. 295, og II, s. 1339, præmis 123).

³²⁹ Magtfordrejning er således grund til fuldstændig annullation, som ikke kan udledes af en fejlagtig anvendelse af artikel 9 og bilag I til DGE 45. Herudover viste

behandlingen af ovenstående argumenter, at artikel 9 i DGE 45 blev korrekt anvendt. I øvrigt beviser det forhold, at aktiviteterne som underviser/forelæser blev fjernet fra bilag I til DGE 45 fra forfremmelsesåret 2004, ikke, at afslaget på at tildele sagsøgeren PPSO i forfremmelsesåret 2003 fulgte et skjult formål, men mere generelt, at bestemmelserne i denne rubrik blev anvendt ukorrekt på ham.

- 330 Argumentet kan derfor ikke tages til følge. Det samme gælder følgelig for hele anbringendet vedrørende afgørelsen om ikke at tildele sagsøgeren nogen PPSO.

Anbringendet vedrørende afslaget på at tildele sagsøgeren OPPFU

Parternes argumenter

- 331 Sagsøgeren har anført, at afgørelsen fra forfremmelsesudvalget for tjenestemænd i lønklasse A om tildeling af OPPFU ikke er begrundet. Ansættelsesmyndighedens afgørelse af hans klage er heller ikke begrundet.
- 332 Kommissionen har anført, at en forberedende retsakt ikke skal begrundes, og at forklaringerne i afslaget på sagsøgerens klage er tilstrækkelige.

Rettens bemærkninger

- 333 Retten bemærker, at forfremmelsesudvalgene udelukkende har beføjelse til at foreslå tildeling af OPPFU (jf. præmis 84 ovenfor). De har ikke pligt til at begrunde deres forslag af de årsager, der allerede er redegjort for i præmis 143 ff. ovenfor. Sagsøgeren kan endvidere ikke foreholde ansættelsesmyndigheden ikke at have begrundet sit afslag på at tildele ham OPPFU i dens afgørelse af 15. juni 2004. Sagsøgeren påstod nemlig ikke i sin klage, at han skulle tildeles sådanne point, og han fremsatte ikke noget underbygget argument herom. Herudover indeholder ansættelsesmyndighedens afgørelse en begrundelse for iværksættelsen af overgangsbestemmelser. Endelig var det i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 34-2003 allerede blevet anført, at »forfremmelsesudvalgene [...] kan foreslå tildeling af højst 2 point til tjenestemænd, hvis situation begrundet dette«, og *Meddelelser fra Administrationen* nr. 82-2003 præciserede de væsentligste tilfælde, hvor tildelingen heraf var begrundet.
- 334 Anbringendet er følgelig ugrundet.

Anbringendet vedrørende listen over de forfremmede

Parternes argumenter

- 335 Uafhængigt af anbringender, som anfægter forberedende retsaktens retmæssighed, og som kan påvirke lovligheden af listen over de forfremmede, har sagsøgeren også direkte anfægtet dens gyldighed. Han har anført, at ansættelsesmyndigheden ikke sammenlignede kandidaternes respektive fortjenester, da den traf afgørelse om forfremmelserne, men alene stadfæstede den meritliste, som forfremmelsesudvalget havde udfærdiget.

- 336 Ifølge Kommissionen er intet til hinder for, at ansættelsesmyndigheden følger forfremmelsesudvalgenes forslag, og sagsøgeren har ikke bevist, at ansættelsesmyndigheden faktisk ikke udøvede sit skøn.

Retten bemærkninger

- 337 Retten bemærker, at udvalget den 13. november 2003 udfærdigede den i artikel 10 i DGE 45 omhandlede meritliste på baggrund af den liste, som blev offentliggjort den 7. juli 2007, og dets forslag om tildeling af PPSO, APP og OPPFU. Ansættelsesmyndigheden udfærdigede listen over de forfremmede den 20. november 2003 i overensstemmelse med disse forslag. Både kriterierne for tildeling af MP og PP og procedurerne i henhold til DGE 43 og DGE 45 objektiverer imidlertid vurderingen af fortjenesterne og begrænser de faktorer, som foranlediger ansættelsesmyndigheden til ikke at følge forfremmelsesudvalgets forslag.
- 338 Under alle omstændigheder er overensstemmelsen mellem opfattelsen hos forfremmelsesudvalget for lønklasse A og ansættelsesmyndighedens opfattelse ikke tilstrækkelig til at fastslå, at ansættelsesmyndigheden reelt ikke udøvede sine beføjelser.
- 339 Anbringendet kan derfor ikke tages til følge.

4. *Annullationens omfang*

- 340 Retten har truffet afgørelse vedrørende rigtigheden af klagepunkterne over afgørelsen om kun at tildele sagsøgeren et PPDG (præmis 286 ff. ovenfor). De således fastslåede uretmæssigheder påvirker afgørelsen om kun at tildele ham 20 forfremmelsespoint i alt.

- 341 Det skal imidlertid undersøges, om disse uretmæssigheder også påvirker listen over tjenestemænd, der blev forfremmet til lønklasse A4 i forfremmelsesåret 2003, eller under alle omstændigheder afslaget på at opføre sagsøgerens navn på denne liste.
- 342 Besvarelsen af dette spørgsmål afhænger af, om de foranstaltninger, som Kommissionen skal træffe for at afhjælpe ovennævnte uretmæssigheder, kan bringe sagsøgeren op til forfremmelsestærsklen, der er fastsat til 31 point for forfremmelsesåret 2003 i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 69-2003.
- 343 I denne sag havde sagsøgeren 16 MP og 3 OPPGD. Han kunne også modtage op til 10 PPGD i henhold til artikel 6, stk. 4, litra a), i DGE 45. Det fremgår endelig af artikel 13, stk. 2, i DGE 45, at ansættelsesmyndigheden i en klagesag kan tildele »supplerende« APP »ud over GD'ernes og forfremmelsesudvalgets tildeling«. Kommissionen har i sit svar på Rettens spørgsmål præciseret, at »en sådan sag kan antages til realitetsbehandling [...], selv om det pågældende generaldirektorat har tildelt den berørte tjenestemand 10 [PPGD], dvs. det højest mulige antal point«. Kommissionen har endvidere anført, at APP kan tildeles »ubegrænset«. Denne fortolkning er i overensstemmelse med den afgørende rolle, som vedtægtens artikel 45 tillægger ansættelsesmyndigheden ved vurderingen af tjenestemændenes fortjenester med henblik på en eventuel forfremmelse. Kommissionen har i øvrigt forklaret den begrænsede virkning af gennemsnitsmålet, og sanktionen heraf i artikel 6, stk. 1, i DGE 45 og i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 99-2002, på myndighedens skønsbeføjelse (præmis 168 ff. ovenfor).
- 344 Under disse betingelser kan det ikke udelukkes, at sagsøgeren kunne have nået ovennævnte forfremmelsestærskel.
- 345 Det følger heraf, at afgørelserne af 20. november 2003, hvorved ansættelsesmyndigheden dels fastsatte det samlede antal sagsøgeren tildelte forfremmelsespoint til 20 i forfremmelsesåret 2003, dels afslog at opføre ham på listen over forfremmede til lønklasse A4, skal annulleres.

- 346 Sagsøgeren har imidlertid nedlagt påstand om annullation af hele meritlisten for tjenestemænd i lønklasse A5 og hele listen over tjenestemænd, der blev forfremmet til lønklasse A4. Han har anført, at de afgørelser, der er truffet i forfremmelsesåret 2003 — i modsætning til den tidligere ordning — vedbliver med at have virkninger efter dets udløb på grund af ordningen med kapitalisering af forfremmelsespoint. Sagsøgeren har også påstået, at de ulovlighedsindsigelser, han har fremsat vedrørende DGE 43 og DGE 45, de manglende forberedende retsakter og den manglende sammenligning af fortjenester påvirker hele proceduren og alle de tjenestemænd, der er berørt heraf.
- 347 Det fremgår imidlertid af præmis 87 ff. ovenfor, at den i artikel 10 i DGE 45 omhandlede meritliste er en forberedende retsakt, der ikke kan annulleres som sådan.
- 348 I øvrigt følger det af den undersøgelse, som Retten har foretaget i præmis 125-256 ovenfor, at sagsøgerens påstand om annullation af hele listen over tjenestemænd, der blev forfremmet, fordi DGE 43 og DGE 45 er ulovlige, eller fordi der ikke foreligger forberedende retsakter, under alle omstændigheder hviler på en forkert forudsætning, eftersom ulovlighedsindsigelserne og det pågældende anbringende er ugrundede.
- 349 Endelig ville annullationen af hele listen over forfremmede, som indeholder 141 tjenestemænd, udgøre en foranstaltning, som ikke står i forhold til den begåede fejl (jf. i denne retning Domstolens dom af 5.6.1980, sag 24/79, Oberthür mod Kommissionen, Sml. s. 1743, præmis 13, Rettens dom af 10.7.1992, sag T-68/91, Barbi mod Kommissionen, Sml. II, s. 2127, præmis 36, dommen i sagen Rasmussen mod Kommissionen, nævnt i præmis 220 ovenfor, præmis 52, og dom af 6.7.2004, sag T-281/01, Huygens mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 203, og II, s. 903, præmis 141). Denne vurdering ændres ikke af, at de afgørelser, der er truffet i forbindelse med den omtvistede forfremmelsesrunde, normalt ikke udtømmer deres virkninger efter rundens afslutning, eller af det forhold, at sagsøgeren fremover kan konkurrere med tjenestemænd, hvis forfremmelse ikke er blevet annulleret.

Foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse

350 Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at Retten træffer flere foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse.

351 For det første har sagsøgeren anmodet Retten om at »opfordre Kommissionen til at fremlægge anonyme oplysninger om de OPP, MP og PPGD, der er tildelt hver enkelt tjenestemand i lønklasse A5 i Juridisk Tjeneste«. Retten finder, at denne foranstaltning er uden betydning, henset til konstateringerne i præmis 296 ovenfor.

352 For det andet har sagsøgeren anmodet Retten om at »opfordre Kommissionen til at fremlægge forslaget om at tildele sagsøgeren PPGD, som burde være udarbejdet af Santaolalla Gadea, som er den direktør, hvorunder sagsøgeren henhører, eller alle dokumenter, som omtaler et sådant forslag«. Denne foranstaltning er blevet truffet af Retten under retsforhandlingerne.

353 For det tredje har sagsøgeren anmodet Retten om, at den »opfordrer Kommissionen til at fremlægge en anonym liste over tjenestemænd i lønklasse A5, der har opnået point for aktiviteter som underviser/forelæser indeholdende en angivelse af de udøvede aktiviteter, med angivelse af, hvorledes disse aktiviteter adskiller sig fra disse tjenestemænds aktiviteter inden for institutionen«. Denne anmodning kan ikke tages til følge af de årsager, der er redegjort for i præmis 324 ovenfor.

Sagens omkostninger

³⁵⁴ I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Kommissionen har tabt sagen, og sagsøgeren har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, hvorfor den pålægges at betale alle sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Udvidede Afdeling)

- 1) Kommissionens afgørelser om at fastsætte sagsøgerens samlede antal forfremmelsespoint til 20 point og om ikke at opføre ham på listen over de tjenestemænd, der blev forfremmet til lønklasse A4 i forfremmelsesåret 2003, annulleres.**
- 2) I øvrigt frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.**

3) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

Vilaras

Martins Ribeiro

Dehousse

Šváby

Jürimäe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. oktober 2006.

E. Coulon

Justitssekretær

M. Vilaras

Afdelingsformand

Indhold

Relevante retsforskrifter	II - 4150
Faktiske forhold og retsforhandlingerne	II - 4160
Parternes påstande	II - 4163
Formaliteten	II - 4165
1. Forfremmelsesordningen	II - 4166
2. Forfremmelsesrundens forløb	II - 4168
3. Den bebyrdende retsakt	II - 4175
4. Klagefrister	II - 4179
Realiteten	II - 4185
1. Ulovlighedsindsigelseerne mod visse bestemmelser i DGE 43 og DGE 45	II - 4185
Den første ulovlighedsindsigelse mod artikel 2 i DGE 43 og artikel 3, 6, 7, 9, 10, 12 og 13 i DGE 45	II - 4186
MP's påståede ikke-afgørende karakter	II - 4186
— Parternes argumenter	II - 4186
— Rettens bemærkninger	II - 4187
Den manglende begrundelse	II - 4190
— Parternes argumenter	II - 4190
— Rettens bemærkninger	II - 4190
Den manglende hensyntagen i DGE 45 til vedtægtens artikel 26 og retten til forsvar	II - 4192
— Parternes argumenter	II - 4192
— Rettens bemærkninger	II - 4193
	II - 4251

Den effektive karakter af klager i henhold til artikel 13 i DGE 45	II - 4194
— Parternes argumenter	II - 4194
— Rettens bemærkninger	II - 4195
Tilsidesættelsen af princippet om god forvaltningsskik og retten til en upartisk og retfærdig proces	II - 4195
Den anden ulovlighedsindsigelse mod artikel 6 og 7 i DGE 45, sammenholdt med Meddelelser fra Administrationen nr. 99-2002, som pålægger et gennemsnitsmål, der begrænser generaldirektoraternes skønsbeføjelse	II - 4196
Parternes argumenter	II - 4196
Rettens bemærkninger	II - 4197
Den tredje ulovlighedsindsigelse mod artikel 12 i DGE 45, hvorved ancienniteten tillægges en overdreven vægt, er upræcis og ikke tager hensyn til ansættelsesmyndighedens kompetence	II - 4204
Artikel 12 i DGE 45's karakter af overgangsbestemmelse	II - 4204
— Parternes argumenter	II - 4204
— Rettens bemærkninger	II - 4205
Den påståede afgørende karakter, som tillægges anciennitet i lønklassen ved OPP	II - 4205
— Parternes argumenter	II - 4205
— Rettens bemærkninger	II - 4207
Forfremmelsesudvalgenes manglende kompetence til at tildele OPPFU ...	II - 4212
— Parternes argumenter	II - 4212
— Rettens bemærkninger	II - 4213
Fjerde ulovlighedsindsigelse mod artikel 9 og bilag I, punkt 1-3, 5 og 6, i DGE 45, som medfører en overvurdering af visse præstationer	II - 4213
Parternes argumenter	II - 4213
Rettens bemærkninger	II - 4214

Femte ulovlighedsindsigelse mod artikel 7, stk. 2, i DGE 45, som indebærer forskelsbehandling	II - 4217
Parternes argumenter	II - 4217
Rettens bemærkninger	II - 4218
2. Anbringendet om, at der ikke findes afgørelser om administrative klager og om tildeling af PPSO, OPPFU og SSPP	II - 4219
3. Anbringenderne om den ulovlige iværksættelse af DGE 45	II - 4222
Anbringenderne om anfægtelse af afgørelsen om kun at tildele sagsøgeren et PPGD	II - 4223
Tilsidesættelsen af begrundelsespligten	II - 4223
— Parternes argumenter	II - 4223
— Rettens bemærkninger	II - 4224
Den manglende hensyntagen til vedtægtens artikel 45, artikel 6 og 13 i DGE 45, princippet om ret til en karriere, åbenbart urigtigt skøn og magtfordrejning	II - 4227
— Parternes argumenter	II - 4227
— Rettens bemærkninger	II - 4229
Anbringendet om anfægtelse af lovligheden af afgørelsen om ikke at tildele sagsøgeren nogen APP	II - 4235
Anbringendet vedrørende afslaget på at tildele sagsøgeren PPSO	II - 4236
Den manglende begrundelse i forfremmelsesudvalgets anbefalinger	II - 4236
— Parternes argumenter	II - 4236
— Rettens bemærkninger	II - 4236
Ansættelsesmyndighedens manglende udøvelse af den kompetence, den er tildelt i artikel 9 i DGE 45	II - 4237
— Parternes argumenter	II - 4237
— Rettens bemærkninger	II - 4237
	II - 4253

Ansættelsesmyndighedens manglende hensyntagen til artikel 9 i DGE 45 .	II - 4238
— Parternes argumenter	II - 4238
— Rettens bemærkninger	II - 4239
Magtfordrejning	II - 4241
— Parternes argumenter	II - 4241
— Rettens bemærkninger	II - 4242
Anbringendet vedrørende afslaget på at tildele sagsøgeren OPPFU	II - 4243
Parternes argumenter	II - 4243
Rettens bemærkninger	II - 4244
Anbringendet vedrørende listen over de forfremmede	II - 4244
Parternes argumenter	II - 4244
Rettens bemærkninger	II - 4245
4. Annullationens omfang	II - 4245
Foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse	II - 4248
Sagens omkostninger	II - 4249